

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 7 ЛИСТОПАДА 2008 РОКУ ЧИСЛО 45 VOL. CXV FRIDAY, NOVEMBER 7 2008 No. 45

Сенатор Б. Обама обраний Президентом США

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. — Цьогорічні президентські вибори в США, що відбулися у вівторок, 4 листопада, стали історичними, бо вперше, після рішучої перемоги, Президентом США став афро-американець: Барак Обама, кандидат від Демократичної партії.

Згідно з повідомленнями засобів масової інформації (ЗМІ), Б. Обама здобув 349 голосів, а Дж. МакКейн – 163 голоси у Колеґії виборців, які представляють усі штати країни та федеральний дистрикт Колюмбії. Для перемоги кандидатові необхідно було здобути 270 голосів у Колеґії виборців. Згідно з повідомленням ЗМІ від 5 листопада о 8-ій год. ранку Б. Обама здобув в загальнонародному голосуванні 62,443,218 голосів (52 відс.), а Дж. МакКейн – 55,386,310 (46 відс.).

Б. Обама, після складення присяги 20 січня 2009 року, стане першим темношкірим президентом за всю історію країни. Він буде 44-им президентом США.

Сенатор Дж. МакКейн зателефонував Б. Обамі і привітав його з перемогою. „Американський народ сказав своє слово" – заявив Дж. МакКейн і закликав своїх прихильників привітати „нашого новообраного Президента".

(Закінчення на стор. 3)

Сенатор Барак Обама, новообраний Президент США *Фото: УНІАН*

Вітання Президента України новообраному Президентові США Баракові Обамі

Ваша Високоповажносте!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого обрання Президентом Сполучених Штатів Америки.

Глибоко переконаний, що під час Вашого перебування на цій високій посаді українсько-американські відносини, в основі яких лежать спільність цінностей і близькість інтересів на міжнародній арені, розвиватимуться та зміцнюватимуться в ім'я процвітання наших народів.

Вірю, що стратегічне партнерство між Україною та Сполученими Штатами і надалі відіграватиме помітну роль у забезпеченні миру та стабільності у світі.

Бажаю Вам, Ваша Високоповажносте, міцного здоров'я та успіхів у відповідальній державній діяльності на благо народу Сполучених Штатів Америки.

З глибокою повагою,

Віктор Ющенко

5 листопада 2008 року

Відбувся XX Конґрес українців Америки

Президент УККА Тамара Ґалло-Олексій. *Фото: Олесь Янчук*

КЛІВЛЕНД, Огайо. – 17-19 жовтня Український Конґресовий Комітет Америки (УККА) провів свій XX Конґрес українців Америки, який відбувається раз в чотири роки. У конґресі, який був присвячений 75-ій річниці Голодомору-геноциду в Україні 1932-1933 років, взяли участь близько 100 делеґатів, які представляли відділи УККА, членські крайові організації.

Було заслухано звіти Крайової екзекутиви, обговорено ряд питань, що турбують громаду, прийнято резолюції, обрано президента і Крайову екзекутиву УККА.

(Закінчення на стор. 15)

Близько 100,000 дол. зібрано в Києві на потреби УКУ

Маріяна Карапінка

КИЇВ. – 11 жовтня в Києві відбувся перший благодійний бенкет на підтримку Українського Католицького університету, який організували київські друзі УКУ. Благодійний вечір зібрав 220 осіб, що бажають підтримати УКУ. Серед них – голова Наглядової ради Міжнародного благодійного фонду „Україна-3000", Перша леді України Катерина Ющенко, Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Любомир Гузар, Папський нунцій в Україні Архиєпископ Іван Юркович.

Глава УГКЦ, Великий канцлер УКУ, кардинал Л. Гузар закликав присутніх підтримувати УКУ фінансово як унікальний університет, який у вихованні студентів намагається поєднувати фахове знання та духовну культуру. „Цей університет – один з небагатьох, який готує для нашої держави та Церкви духовну еліту. Його випускники не лише є кваліфікованими працівниками, а й володіють духовною культурою і дивляться на світ крізь призму духовних вартостей, що зараз нам надзвичайно потрібно", – зазначив Патріярх Любомир.

К. Ющенко у своєму зверненні наголосила на тому, що підтримує УКУ, бо цей університет протягом багатьох років відроджує в Україні найкращі традиції морального, духовного та патріотичного виховання і дає можливість отримати якісну, сучасну, різнобічну освіту.

Київський бенкет УКУ допоміг зібрати близько 100 тис. дол. для потреб університету – це загальна сума від продажу квитків, авкціону та окремих жертводавців і спонзорів. „Тихий" авкціон, під час якого гості мали нагоду придбати витвори мистецтва й таким чином зробити додаткову пожертву на навчання студентів університету, зібрав майже 35 тис. дол. На авкціон було виставлено 49 льотів: крім мистецьких творів, прикрас та послуг, гості могли прид-

(Закінчення на стор. 15)

Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Любомир Гузар і Катерина Ющенко під час благодійного бенкету 11 жовтня в Києві.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко поклав квіти до Меморіялу УСС у Львові

ЛЬВІВ. — Президент України Віктор Ющенко 1 листопада поклав квіти до Меморіялу Українських Січових Стрільців (УСС) та воїнів Української Галицької Армії (УГА), що був споруджений на Янівському цвинтарі в 1920-ті роки. Після пам'ятного салюту біля Меморіялу відбулася Панахида з участю представників різних релігійних конфесій. На Янівському цвинтарі поховані майже 2,000 стрільців і старшин Леґіону УСС і УГА, перший голова уряду Західньо-Української Народної Республіки Кость Левицький та генерал УГА Мирон Тарнавський. У 1971 році радянська влада знищила стрілецькі могили. У 1992 році Львівська міська рада прийняла рішення про відновлення цих військових поховань. *(Укрінформ)*

У Канаді встановили День пам'яті жертв Голодомору

КАЛҐАРІ, Канада. — 30 жовтня Законодавча асамблея провінції Альберта (Канада) ухвалила Закон про встановлення Дня пам'яті голоду та геноциду (Голодомору) 1932-1933 років в Україні, який відзначатиметься четвертої суботи листопада кожного року. Проєкт закону був внесений на розгляд асамблеї міністром з питань абориґенів провінції Альберта Євгеном Звоздецьким. Преамбула Закону зокрема посилається на резолюцію Організації безпеки і співробітництва в Европі, що вітає визнання Голодомору ООН та ЮНЕСКО, а також прийняття Парляментом Канади та законодавчими асамблеями інших канадських провінцій законів про встановлення Дня пам'яті Голодомору 1932-1933 років в Україні. У преамбулі наголошується, що деякі люди, які пережили Голодомор 1932-1933 років в Україні та їхні нащадки проживають в провінції Альберта та зробили значний внесок в її культурний, економічний, політичний та освітній розвиток. Закон отримав одностайну підтримку членів Законодавчої асамблеї і став четвертим законом в історії провінції, який за один день пройшов усі слухання. *(„Майдан")*

Верховна Рада ухвалила антикризовий закон

КИЇВ. — Верховна Рада України 31 жовтня ухвалила антикризовий закон, внесений чотири дні перед тим Президентом Віктором Ющенком. Ухвалення цього документу було необхідним для виділення Україні Міжнародним валютним фондом кредиту на суму 16.5 млрд. дол. За ухвалення закону проголосували депутати від Бльоку Юлії Тимошенко, „Нашої України-Народної самооборони" та бльоку Володимира Литвина. Разом з тим Верховна Рада вкотре не підтримала пропозицію про виділення коштів з держбюджету на проведення позачергових парляментських виборів. Як зазначив голова парляменту Арсеній Яценюк, це питання залишається на порядку денному. А 3 листопада Президент В. Ющенко підписав Закон „Про першочергові заходи щодо запобігання неґативним наслідкам фінансової кризи та про внесення змін до деяких законодавчих актів України", прийнятий парляментом. *(„Німецька хвиля", УНІАН)*

Компартія оголосила масові акції проти В. Ющенка

КИЇВ. — Комуністична партія України (КПУ) 3 листопада оголосила про початок 7 листопада по всій Україні масових акцій під гаслом „Геть Ющенка й олігархів", заявив провідник КПУ Петро Симоненко. Головною причиною акцій протесту є прийняття Верховною Радою поданих Президентом антикризових заходів „на догоду олігархічним колам, керівництву Міжнародного валютного фонду й транснаціональних корпорацій". П. Симоненко вважає, що ці заходи погублять українську економіку, національного виробника й боляче вдарять по простих громадянах. Він також висловив переконання, що складна ситуація в країні повинна спонукати всі здорові політичні сили приєднатися до акції комуністів. П. Симоненко закликав створювати комітети захисту прав трудящих на заводах і шахтах, у селах, на ринках. (*„Кореспондент"*)

Відбулися українсько-канадські політичні консультації

ОТАВА. — 31 жовтня в Отаві з участю першого заступника міністра закордонних справ України Володимира Хандогія відбулися українсько-канадські політичні консультації між зовнішньополітичними відомствами двох країн. Канадська сторона була представлена заступниками міністра закордонних справ Джеймсом Фоксом та Коліном Сордзом, а також керівниками відповідних структурних підрозділів Департаменту закордонних справ та міжнародної торгівлі Канади. У ході консультацій делеґації обмінялися інформацією щодо зовнішньополітичних першочерговостей України та Канади, а також обговорили сучасний стан двосторонніх взаємин. Серед тем, які порушувалися,— питання міжнародного визнання Голодомору 1932-1933 років в Україні, співпраця у міжнародних організаціях, енерґетична безпека, зокрема перспективи співпраці в енерґетичній сфері, спільні кроки у вирішені проблем навколишнього природного середовища, надання канадською стороною Україні технічної допомоги. Окрему увагу було приділено питанню евроатлантичної інтеґрації України, зокрема приєднання до Пляну дій щодо членства в НАТО. Українська стороною висловила подяку за беззастережну та постійну підтримку в цьому питанні. (*УНІАН*)

„Свіча на спомин Голодомору" – у Львові

ЛЬВІВ. — Біля пам'ятника Тарасові Шевченкові на проспекті Свободи 1 листопада відбулася акція вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні. Під час Панахиди запалили один з ґнотів великої 200-кілограмової „Свічі на спомин Голодомору" у вигляді снопа пшениці, на якій зображено людські виснажені руки. Обмотаний сніп колючим дротом. Ця свіча створена з ініціятиви Всеукраїнської громадської організації „Братство бджолярів України". Свічу відлито з бджолиного воску, який надали бджолярі усіх 25 областей України. Висота свічі без основи – 82 см. Священний вогонь пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років прибув на Львівщину з сусідньої Волинської области. Зі Львова естафета попрямує у Сколівський район. На кордоні Львівської та Закарпатської областей відбудеться передання свічки у Закарпатську область. *(Укрінформ)*

Чи хочуть українці позачергових виборів?

КИЇВ. — Більшість українців не підтримує рішення Президента України Віктора Ющенка щодо проведення позачергових виборів до Верховної Ради. Про це свідчать вислідки опитуваня „Українського демократичного кола", проведеного на замовлення Інституту політики 24-30 жовтня. Вибіркова сукупність репрезентує доросле населення України й охоплює всі реґіони країни. За місцем проживання опитано 1,210 осіб віком від 18 років. Зокрема не згодні з рішенням Президента щодо проведення ще одних позачергових виборів до Верховної Ради 78.3 відс. опитаних, 13.6 відс. вважають таке рішення правильним, а 8.1 відс. опитаних не змогли визначитись з відповіддю. Найбільший рівень підтримки рішення про проведення позачергових виборів на заході України – за це висловилися 20.8 відс. опитаних. Водночас дві третини мешканців (66.4 відс.) західнього реґіону не підтримують проведення позачергових парляментських виборів. При цьому переважна більшість українців (60.2 відс.) вважає, що найкращим шляхом виходу з політичної кризи в Україні є досягнення компромісу між політичними силами, без проведення позачергових виборів. Разом з тим, п'ята частка опитаних (19.6 відс.) вбачає найкращий шлях виходу з кризи у проведенні позачергових виборів і парляменту, і Президента. Інші шляхи виходу з політичної кризи мають значно менше прихильників: проведення позачергових виборів президента – 6.7 відс; проведення позачергових виборів до парляменту – 3.2 відс. *(УНІАН)*

Богдана Ступку визнали найкращим актором

КИЇВ. — Нагороду за найкращу чоловічу ролю на ІІІ Римському кінофестивалі одержав український актор Богдан Ступка. Це роля головного героя, яку він виконав в українсько-польському фільмі „Серце на долоні" відомого режисера Кшиштофа Занусі. „Мрією мого життя було, щоб українська культура стала відома в усьому світі. Мрії повинні збуватися, і я щасливий, що в мене є можливість сприяти цьому", – сказав Б. Ступка. Стрічка найближчим часом появиться в Україні. Цей фільм став єдиною стрічкою конкурсної програми кінофестивалю у Римі, який представив Україну та Польщу. Стрічка є також продовженням творчої співпраці К. Занусі і Б. Ступки і першим спільним проєктом Польщі з українською кінокомпанією „SOTA Cinema Group". Римський кінофестиваль був задуманий і організований посадником італійської столиці Волтером Велтроні як конкурент найстарішого кінофестивалю у світі – Венеціянського. *(Укрінформ)*

Дніпропетровщина повстанська

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — 29 жовтня, у приміщенні Дніпропетровського історичного музею ім. Дмитра Яворницького було відкрито фотовиставку „Українська Повстанська Армія. Історія нескорених". Експозицію підготували працівники Центру досліджень визвольного руху та співробітники архіву Служби безпеки України за сприяння Українського інституту національної пам'яті. Мешканці Січеславщини вперше змогли побачити понад 500 ориґінальних фотографій, документи з радянських та німецьких архівних джерел, внутрішні документи Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії. Також представлено окремі матеріяли з архіву Управління СБУ в Дніпропетровській області, серед яких – кримінальні справи, фотографії повстанців, які діяли на її території, монографії та збірки публікацій на цю тематику місцевих науковців. В урочистому відкритті виставки взяли участь ветерани УПА, які поділились з присутніми своїми спогадами. *(„Майдан")*

До України повернуто історичні документи

КИЇВ. — До України 3 листопада повернулися історичні документи гетьманського періоду історії України – перше видання поеми лорда Джорджа Байрона „Мазепа", датоване 1819 роком, передане Великою Британією через Посольство України. Також Ватикан передав копію унікального документа гетьманського періоду – листа польською мовою гетьмана Правобережного козацтва Андрія Могили до Папи Римського Інокентія XI, написаного 1684 року, в якому гетьман дякує Папі за фінансову допомогу у боротьбі з турками. Естонія передала копії шифрованого листування, в яких йдеться про пересування російських військ і військово-політичну ситуацію в Україні. На виконання укладеної угоди між заповідником „Гетьманська столиця" і Санкт-Петербурзьким Інститутом історії за сприяння Генерального консульства України у Санкт-Петербурзі до Батуринського заповідника вже надійшли перші копії архівних матеріялів відомого „Батуринського архіву". Останнім часом з Ню-Йорку було повернуто архіви Тараса Шевченка та Лесі Українки, швайцарську спадщину Сержа Лифаря та багато іншого. Загалом понад 100 документів, що належать до культурної спадщини України, було повернуто на Батьківщину останнім часом. Це стосується і сумних сторінок нашої історії, зокрема Голодомору в Україні 1932-1933 років. *(Укрінформ)*

Питання Голодомору викликало скандал в Організації Об'єднаних Націй

НЮ-ЙОРК. — Постійний представник Росії при ООН Віталій Чуркін звинуватив уряди України, США і Великобританії в спробах політизувати гуманітарні й історичні питання, пов'язані з голодом в Україні 1932-1933 років. Виступаючи 28 жовтня на засіданні-інструктуванні в штабквартирі ООН в Ню-Йорку, він також назвав „брехливою" заяву Міністерства закордонних справ (МЗС) України від 23 жовтня, у якій українська сторона звинуватила Росію у тому, що та перешкоджає розглядові в ООН питання про Голодомор.

Президент України Віктор Ющенко вже неодноразово закликав міжнародну спільноту (востаннє у вересні з трибуни Генеральної асамблеї ООН) визнати Голодомор 1932-1933 років геноцидом українського народу. За оцінками українських і багатьох західніх істориків, Голодомор забрав життя від 7 млн. до 10 млн. осіб.

Російські історики уважають, що голод в ті роки охопив не лише Україну, але й Поволжя, Казахстан, окремі райони Сибіру й Уралу, а також інші реґіони Радянського Союзу.

Посол В. Чуркін намагався впевнити, що сталінська політика колективізації була скерована проти куркулів незалежно від їхньої національности. „Сталінський режим був оснований на марксизмі, який розділяв людей за клясовою, а не національною ознакою", – сказав він.

У заяві МЗС України від 23 жовтня зокрема говориться: „Російська Федерація, використовуючи важелі впливу постійного члена Ради Безпеки ООН, шляхом відкритого тиску і шантажу, намагається позбавити країну-члена ООН права включити важливе для неї питання до порядку денного ООН... Такі дії суперечать букві і духові Статуту ООН, а також правилам процедури Генеральної Асамблеї".

„Все це неточно і неправда, – заявив В. Чуркін, коментуючи заяву українського МЗС. – Процедури і правила Генеральної Асамблеї абсолютно очевидні. У країничлена ООН немає права просто включити питання до порядку денного Генасамблеї – цим займається Генеральний комітет".

Однак, Генеральний комітет так і не ухвалив рішення щодо цього, оскільки, за словами посла Росії, делеґації США і Великобританії перешкоджали нормальній праці Комітету. В. Чуркін заявив, що американські і британські дипломати, усвідомивши, що резолюція про Голодомор не набере необхідної кількости голосів, двічі – 17 вересня і 23 жовтня – „в грубій формі" зривали засідання Генерального комітету, які відбуваються за зачиненими дверима, використовуючи при цьому „фізичну обструкцію" і інші „форми боротьби футбольних болільників".

В. Чуркін також відкинув звинувачення в тиску і шантажі, заявивши, що Росія проводила в ООН таку ж саму працю з цього питання, як і Україна.

Представник американської місії при ООН Патрик Вентрел заперечив звинувачення російського дипломата, заявивши в бесіді з кореспондентом російської служби „Голосу Америки", що „США завжди дотримуються процедури і правил, що реґулюють діяльність Генеральної Асамблеї". П. Вентрел підкреслив, що в даному питанні США підтримують Україну, і висловив розчарування позицією Росії.

Заперечив надану російським послом версію подій і Постійний представник України при ООН Посол Юрій Сергеєв. В ексклюзивному інтерв'ю російській службі Радіо „Голос Америки" він надав наступну хронологію подій 23 жовтня:

„Цього дня перед засіданням Генерального Комітету до нас звернулись Посол Єгипту, Посол Камеруну, і заступник Посла Великобританії. Вони закликали нас не наполягати на розгляді питання в цей день, а надати можливість продовжити консультації з тим, щоб знайти компроміс. Наша відповідь була простою: ми внесли питання до порядку денного, а ви, як члени комітету, вирішуйте, що робити далі. (Україна не є членом Генерального комітету). Ми не можемо заперечувати ваших побажань. Вони пішли до голови, куди за хвилину-другу була запрошена і моя делеґація. Посол Єгипту запропонував голові Генеральної Асамблеї продовжити консультації з нашого питання. Я дав згоду, і голова сказав „добре". В цю мить

(Закінчення на стор. 10)

Сенатор Б. Обама...

(Закінчення зі стор. 1)

Крім президента, американці у вівторок, 4 листопада, обирали усіх 435 членів Палати Представників Конґресу, а також 35 з 100 сенаторів.

Згідно з повідомленнями американських ЗМІ, кількість виборців у голосуванні була дуже високою – майже 135 млн. осіб.

У своєму виступі переможця у Ґранд-парку Чикаґо сенатор Б. Обама перш за все віддав належне своєму супернику республіканцеві сенаторові Дж. МакКейнові.

„Сенатор Дж. МакКейн боровся довго і завзято в цій кампанії. Але він боровся навіть довше і завзятіше за країну, яку він любить. Заради Америки він витерпів жертву, яку більшість з нас навіть не може собі уявити. Ми є кращими завдяки служіння цього хороброго та самовідданого провідника. Я йому ґратулюю, я ґратулюю губернаторові Сарі Пейлін за те, що вони осягнули, і я працюватиму з ними, щоб відновити обітницю цієї нації в наступних місяцях", – заявив новообраний Президент.

Говорячи про проблеми і виклики, які лежать перед США та перед новообраним президентом, Б. Обама згадав війни в Іраку та Афганістані, економічну кризу, безробіття, енерґетику та багато іншого.

„Дорога попереду буде довгою. Наше сходження буде стрімким. Ми не дійдемо туди за один рік чи за одну каденцію, але, Америко, я ніколи не мав такої надії, як сьогодні, що ми таки дійдемо. Я вам обіцяю, ми свого досягнемо, – заявив Б. Обама. — Перед нами будуть затримки та невдалі початки. Є багато людей, які не погодяться з кожним рішенням, яке я ухвалю як президент, і ми знаємо, що уряд не може розв'язати кожну проблему. Але я завжди буду чесним з вами щодо викликів, які нас зустрінуть. Я буду прислуховуватись до вас, зокрема коли ми не погоджуємося. Але, понад усе, я закликаю вас приєднатися до цієї великою роботи перебудови цієї нації".

Звертаючись до тих виборців, які віддали свій голос за республіканця Дж. Маккейна, Б. Обама запевнив їх, що він має намір бути Президентом усієї Америки: „Американці, котрих підтримку я ще маю здобути, я не виграв ваш голос сьогодні, але я чую ваші голоси. Я потребую вашу допомогу. Я також буду вашим Президентом".

Б. Обама вкотре продемонстрував свою велику ораторську здібність і запевнив весь світ, що сила Америки перш за все виринає з її демократичних ідеалів: „Тим, хто хоче руйнувати світ – ми вас переможемо. Тим, хто прагне миру і безпеки – ми вас підтримуємо. І всім тим, хто думав, що американський маяк вже не світить так ясно, сьогодні ми вкотре засвідчили, що справжня сила нашої нації не виринає з могутности нашої зброї, з розмірів нашого багатства, а з міцности наших ідеалів: демократії, свободи, можливости та непохитної надії".

Президент України Віктор Ющенко привітав Б. Обаму з перемогою на президентських виборах. Посол США в Україні Віліям Тейлор запевнив, що в оточенні Б. Обами є фахівці з питань України, і що співпраця між країнами буде тісною. Промовляючи на урочистостях в Києві після завершення голосування у США, В. Тейлор нагадав, що новий американський Президент бував в Україні і добре її знає.

Телефонічно Б. Обаму поздоровив з перемогою Президент Джордж Буш і заявив, що постарається, щоб гладким був його вхід до Білого Дому.

Крім того, з перемогою Б. Обаму привітали Ґордон Бравн, прем'єрміністер Великої Британії, Канцлер Німеччини Анґела Меркель і президент Китаю Ху Цзіньтао, президент Франції Ніколя Саркозі, а також президент Афганістану Гамід Карзай й провідники „Гамасу".

5 листопада провідники Европейського союзу привітали Б. Обаму з перемогою, висловлюючи сподівання, що вона ознаменує появу нової політики співпраці між ЕС і США. Голова Еврокомісії Жозе Мануель Барозу підкреслив, що перемога Б. Обами є передвісником нових добросусідських взаємин між Европою і США.

Президент Кенії Мваї Кібакі оголосив 6 листопада національним святом, оскільки батько Б. Обами народився в Кенії.

Х.В-Ф

15 листопада – Жалібна хода в Ню-Йорку

Український Конґресовий Комітет Америки за участи інших українських організацій проводить 15 листопада в Ню-Йорку вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні.

Захід почнеться з збирання продовольства для голодуючих народів світу від 9-ої год. ранку до 1-ої год. по полудні на площі Даґа Гамершельда (47-ма вулиця між Першою і Другою Авеню), після чого Жалібний похід вирушить до Катедри св. Патрика, де о 2-ій год. почнеться щорічна церемонія відзначення Голодомору-геноциду в Україні.

Додаткові інформації можна отримати телефоном (212) 228-6840 або електронною поштою ucca@ucca.org.

УККА

Вітання Президента України Конґресові українців Америки

Шановні друзі, дорогі українці!

Сердечно вітаю вас з відкриттям ювілейного XX Конґресу українців Америки.

Ваші заслуги перед українською нацією – неоціненні. Я глибоко вдячний за вашу допомогу у становленні й розвитку Української державности, за те, що гідно представляєте наш народ у світі.

Надзвичайно високо оцінюю внесок, зроблений американськими українцями у справу відкриття міжнародній спільноті страшної правди про Голодомор 1932-1933 років в Україні та засудження його як геноциду.

Зворушений прагненням кожного українця Америки підтримувати в душі відчуття причетности до великої української родини та дбайливо зберігати культурні й духовні традиції своїх предків.

Переконаний, що ваш Конґрес стане потужним кроком на шляху згуртування світового українства навколо національної ідеї, сприятиме його єднанню у могутній організм, серцем якого є Київ.

Запевняю, що Україна завжди пам'ятає про своїх синів і дочок, вважає зміцнення зв'язків з ними своїм державним пріоритетом.

Бажаю доброго здоров'я, щастя, надхнення, подальших звершень в ім'я України.

Слава Україні!

Слава Українському народові!

Віктор Ющенко
16 жовтня 2008 року

АМЕРИКА І СВІТ

Кремль розміщує ракети проти Заходу

МОСКВА. — Російський президент Дмитро Медведєв 5 листопада повідомив, що Росія розміщує ракети короткого радіюсу дії в Калінінґраді у відповідь на пропозицію американців розгорнути їхній протиракетний щит у центральній Европі. У своєму першому щорічному зверненні до народу Д. Медведєв також заявив, що Росія буде глушити американську систему електронним способом. Росія вбачає в американських ракетах-перехоплювачах пряму загрозу, а не захист від країн, які Вашінґтон вважає небезпечними. У той самий час Д. Медведєв висловив надію, що Барак Обама відновить повномаштабні взаємини з Росією. Час цього російського оголошення не є випадковим. На наступний день після американських виборів президент Д. Медведєв жорстко скритикував закордонну політику США. Він звинуватив США у використанні війни в Грузії для того, щоб увести до Чорного моря кораблі НАТО. Він також звинуватив Вашінґтон у нав'язуванні Европі системи протиракетної оборони і дестабілізації світового порядку. А тоді стало відомо про родзинку: Росія, заявив він, розмістить свою нову ракетну систему „Іскандер" у Калінінґрадській області, щоб невтралізувати американську протиракетну систему. Такі дії Росії вважатимуться дуже провокативними, але з Москви дають зрозуміти, що провина лежить на Америці. *(Бі-Бі-Сі)*

Европа не змогла домовитися про єдиний економічний уряд

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Міністри фінансів Еврогрупи відмовилися від створення економічного уряду країн зони евро. У Брюселі про це 3 листопада заявив голова Еврогрупи (групи, що об'єднує міністрів фінансів країн-членів зони евро), прем'єр-міністер Люксембурґу Жан-Клод Юнкер. „Не буде ніякої постійної структури, – сказав він, – вважаю, це не буде насправді корисним". 21 жовтня Президент головуючої в ЕС Франції Ніколя Саркозі запропонував створити економічний уряд країн зони евро для протидії кризі. За його словами, економічний уряд країн зони евро мав би працювати в парі з Европейським центральним банком для подолання неґативних наслідків фінансової кризи для економіки країн Европи. Президент Франції також закликав до проведення частіших зустрічей голів урядів країн зони евро за моделею міні-зустрічі, проведеної минулого тижня в Парижі. Ідея Н. Саркозі вже була скритикована Німеччиною, Чехією та Голяндією. *(УНІАН)*

Католицько-ісламський форум у Римі

РИМ. — Зміцнювати релігійний діялог і долати непорозуміння між католиками і мусульманами, – така мета першого католицько-ісламського форуму, що почався у Римі. Взаємини між двома релігіями переживають драматичні часи. Найбільше Ватикан занепокоєний нападами на християн і придушенням їхніх прав у мусульманських країнах. А на Сході все ще не забули реґенсбурґську промову Папи у вересні 2006 року. Виступ Бенедикта XVI з цитатою візантійського імператора про насильницьке поширення віри пророком Магометом викликав масові протести і підпали християнських святинь в арабських країнах. Промова Папи Бенедикта власне і розпочала новий етап діялогу з мусульманами. Після двосторонніх зустрічей останніх років 4 листопада у Римі міжрелігійний діялог набирає конкретного наповнення. Про це заявив кардинал Жан-Луї Тауран, президент Папської Ради з міжрелігійних контактів. „Католицько-ісламський форум дозволить влаштовувати не лише реґулярні зустрічі, але, у разі необхідности, бути готовими негайно владнати будь-яке непорозуміння чи кризу у стосунках", – зазначив кардинал Ж-Л. Тауран. Наводити мости взаєморозуміння зібралися авторитетні представники з обох сторін: у кожній делеґації по 24 делеґати. Тема форуму „Любов до Бога, любов до ближнього". Першого дня обговорювалися теологічні і духовні основи релігій, другого дня відбулася дискусія під назвою „Людська гідність і взаємоповага". 6 листопада, в останній день праці Форуму, з його учасниками зустрівся Папа Бенедикт XVI. Та арабський телеканал „Аль Джазіра", повідомляючи про римський форум, зауважив, що Бенедикт XVI формально так і не вибачився перед мусульманами за свою промову в Реґенсбурґу. Католицько-ісламський діялог відкритий і стосунки напружені, підсумувала „Аль Джазіра". Водночас телеканал процитував минулорічного відкритого листа 138 мусульманських мислителів до Папи, у якому мовиться, що „порятунок плянети залежить від діялогу між двома релігіями". *(Радіо „Свобода")*

В Ірані міністра звільнили через підроблений диплом

ТЕГРАН, Іран. — У вівторок, 4 листопада, парлямент Ірану виніс вотум недовір'я міністрові внутрішніх справ країни Алі Кордану. Приводом стало те, що А. Кордан є власником підробленого диплому Оксфордського университету. З присутніх на засіданні законодавчого органу 247 депутатів 188 парляментарів проголосували за звільнення голови Міністерства внутрішніх справ (МВС), 45 – проти неї і 18 утрималися. Голова меджлісу Алі Ларіджані підкреслив, що „таким чином А. Кордан більш не може бути міністром внутрішніх справ". Керівник іранського МВС опинився в центрі гучного скандалу, що отримав міжнародний розголос, буквально відразу після призначення на цей пост 5 серпня. Після того, як більшість депутатів проголосувала за підтримання запропонованої президентом країни Махмудом Ахмаді Нежадом кандидатури А. Кордана, з'ясувалося, що у цього чиновника – підроблений диплом доктора Оксфордського університету. Раніше в Оксфордському університеті відмовилися визнати, що глава МВС там вчився. Пізніше сам А. Кордан визнав цей факт, переклавши всю провину на посередника, який кілька років тому прийняв у нього необхідні документи на здобуття даного вченого ступеня. *(„Газета по-українськи")*

Померла бабуся Барака Обами

ГОНОЛУЛУ, Гаваї. — У понеділок, 3 листопада, на Гавайях у віці 86 років померла бабуся кандидата в президенти США Барака Обами. Як зазначено в спільній заяві політика та його сестри Маї, бабуся Меделін Дангем була „наріжним каменем сім'ї" і жінкою „надзвичайної гідности, сили і скромности. Вона підбадьорювала нас і дозволяла ризикувати. Вона пишалася своїми онуками й правнуками і залишила цей світ з усвідомленням того, що її вплив на всіх нас був важливим і нескороминучим. Ми в безмежному боргу перед нею", – говориться у заяві. Бабуся виховувала Б. Обаму, коли йому виповнилося 10 років і його мати виїхала працювати до Індонезії. У жовтні кандидат в президенти на півтора дні перервав передвиборчу кампанію, щоб відвідати М. Дангем, виписану з лікарні. М. Дангем померла від раку, як і мати Б. Обами Стенлі Ен Дангем, яка померла в 1995 році. Б. Обама народився в місті Гонолулу, штат Гаваї, в 1961 році. З 1971 по 1979 рік він жив у батьків матері аж до закінчення привілейованої приватної школи. *(УНІАН)*

Федеральний банк резерв США знизив облікову ставку

ВАШІНҐТОН. — Федеральний банк резерв США 30 жовтня знизив облікову ставку до 1 відс., найнижчого значення за останні чотири роки. Попередня величина показника була 1.5 відс., а торік у вересні – становила понад 5 відс. Облікова ставка – це відсоток, під який держава позичає гроші комерційним банкам. Що менше його значення, то дешевші кредити потому й для населення. Банк федеральних резерв сподівається, що тепер американці знову почнуть брати позики, витрачати гроші та, як вислід, відновлять економіку країни. Утім, поки на такий крок біржі не відреаґували позитивом. Навпаки – у Ню-Йорку торги завершилися різким обвалом. За 12 хвилин перед закриттям Індекс Дов Джонса упав на 300 пунктів. (5 канал)

Космічне сміття загрожує населенню Землі

ВАШІНҐТОН. — Національне управління з аеронавтики та досліджень космічного простору (NASA) 30 жовтня опублікувало свій квартальний звіт, у якому йдеться про те, що космічне сміття збільшується небаченими темпами й уже загрожує населенню Землі. Згідно з даними аґентства, на орбіті зараз перебуває 12,851 великих об'єктів штучного походження, з яких 3,190 справних і супутників, що вийшли з ладу, 9,661 щаблів ракет та інше космічне сміття. Космічне сміття в основному зосереджене на висоті від 850 до 1,500 км. над поверхнею Землі, але багато його є на висоті летів космічних кораблів. В NASA повідомляють, що обсяги космічного сміття досягли вже таких розмірів, що можуть загрожувати людині. Наприклад, лет американського міжпростірного корабля „Атлантіс" для направи телескопу „Габл" у лютому 2009 року може становити небезпеку для екіпажу – телескоп перебуває на орбіті близько 600 км. над Землею, у зв'язку з чим ймовірність зустрічі з космічним сміттям зростає майже вдвічі. Якщо космічне сміття, розташоване на висоті нижчій 600 км., протягом декількох років входить в атмосферу й згоряє в ній, то сміттю, яке знаходиться на висоті 800 км., на це потрібно десятиліття, а штучним об'єктам на висоті від тисячі кілометрів і вище – сотні років. *(„Кореспондент")*

„Дельта" стала найбільшою авіякомпанією в світі

АТЛАНТА, Джорджія. — Американська „Delta Airlines" 29 жовтня купила конкурента „Northwest Airlines" за 2.6 млрд. дол. акціями і стала найбільшою авіякомпанією в світі. Вона стане світовим ґіґантом авіяперевезень з унікальним розкладом летів, до 375 міст світу і гнучкою ціновою політикою. Злиття дозволить економити щорічно 2 млрд. дол. на скороченні витрат та зростанні обороту. Об'єднавши розгалужені маршрутні мережі в Азії та Европі, керівники компанії мають намір скласти конкуренцію міжнародному альянсу авіяперевізників „SkyTeam". Авіякомпанія „Northwest" була заснована в 1926 році. Її акції почали продавати на біржі в 1941 році. Сьогодні „Northwest" функціонує як підрозділ „Delta" доти, доки компанії не об'єднають свої акції. Цей процес може тривати два роки, а його вартість складе 600 млн. дол. Об'єднана авіякомпанія буде розвиватися під назвою „Delta", а головна квартира залишиться в Атланті. У компанії буде працювати 75,000 осіб. *(„Кореспондент")*

В Европі проживає 54 млн. мусульман

БОН, Німеччина. — В Европі проживає загалом близько 54 млн. мусульман, з яких 16 млн. – в Европейському союзі. Такі дані оприлюднив 30 жовтня Ісламський архів у Німеччині. В Україні кількість мусульман сягає 200 тис. осіб. Найбільше мусульман у Росії – 25 млн. У Німеччині їх 3.5 млн. *(„Німецька хвиля")*

О. Куриленко похизувалась перед принцами

ЛОНДОН. — 29 жовтня відбулася світова прем'єра нового фільму про Джеймса Бонда „Квант милосердя". У ролі головного героя знявся британець Деніел Крейґ. У ролі його подружки – українська актриса і модель Ольга Куриленко. Критики говорять, що вона вперше зуміла зародити справжню любов в серці супершпигуна. На прем'єру зібралася вся верхівка Лондону. Прийшли навіть обидва принци – Вілям і Гарі. *(„Газета по-українськи")*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Брехливий антиукраїнський фільм випущено в Росії на Інтернеті

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 28 жовтня в Інтернеті з'явився російський інтернет-фільм „Війна 08.08.08. Мистецтво зради". На його перегляд в престижному московському кінотеатрі „Художественний" були запрошені провідні діячі Росії, представники Організації Об'єднаних Націй і Европейського союзу. Фільм перекладено англійською, німецькою, еспанською, французькою, арабською, китайською та іншими мовами світу. Його може подивитися кожний на сторінці інтернету Russia.ru.

Автори фільму в анотації зазначили, що ставили за мету „переламати хід інформаційної війни, яку розпочали Михайло Саакашвілі і його західні покровителі. Мільйони глядачів дізнаються про ролю М. Саакашвілі, Джорджа Буша, Кондолізи Райс, Джона МакКейна та інших політиків у вбивстві мирних громадян, жінок та дітей".

Впродовж 48 хвилин режисер Олексій Акимов і генеральний продюсер Костянтин Риков, з використанням вмілого монтування кадрів та істеричних вигуків, намагаються створити на екрані образ кровожерних ворогів Росії, котрі „зійшлися у русофобній злобі" (усі цитати узяті з фільму).

Фільм має виразне антиукраїнське спрямування, оскільки, згідно з заявою авторів, саме США та Україна були найбільшими постачальниками зброї війську Грузії. У фільмі говориться: „Українці не тільки постачанням займалися, не тільки збивали російські літаки, але й брали безпосередню участь в міських боях. Гарматне м'ясо війни в Осетію постачала Українська націонал-соціялістична організація (УНСО)". Автори фільми не обмовилися, назвавши Українську національну самооборону націонал-соціялістичною організацією. Це вони намагаються прокласти місток між УНСО і партією Гітлера. При цьому показують книжку з написом „Програма Конґресу українських націоналістів". Усіх – до спільної купи! Ніби й не помічають, що член УНСО каже з екрану, що візьме в руки зброю, коли зайде потреба. Ні, він не був на війні, але готовий до неї. А що така потреба може виникнути, видно з слів Президента Росії Дмитра Медведєва, який говорить: „Осетини як громадяни Росії звернулися до свого президента. Я ж зобов'язаний захищати життя російських громадян, де б вони не перебували". Російськими громадянами стали осетини, яким на території Грузії були підпільно вручені російські пашпорти. Тепер їх вручають в Криму, щоб „мати обов'язок" потім захистити їх військовим вторгненням, як це сталося в Грузії.

Україна, говориться у фільмі, поставила Грузії 90 одиниць панцерної техніки, 10 літаків, чотири вертолети, 10 зенітних комплексів. Чи не варто нагадати, що Росія посідає друге місце у світі з продажу зброї? Аґенція „Ройтерс" у доповіді для Конґресу США повідомила, що у 2007 році Росія продала зброї на 10.4 млрд. дол. – 17.4 відс. усього обсягу проданої у світі зброї. Рік тому ця сума становила 8.1 млрд. дол.

Повернуся до фільму. Автори стверджують, що війна в Грузії була потрібна передовсім Дж. МакКейнові, бо він програвав Баракові Обамі, а ворожим ставленням до Росії схилив на свій бік виборців. Отже, Дж. Буш наказав, Дж. МакКейн підтримав, Україна озброїла, а М. Саакашвілі рушив військо проти мирних осетинських селян. Ніби не було численних провокацій з боку так званих „російських миротворців", ніби не готувалося російське військо до вторгнення, а велетенська 58-ма армія випадково, саме 8 серпня, опинилася перед тонелем до Грузії. Зрозуміло, що Грузія спробувала випередити її, але мала заслабке військо для цього.

Автори фільму намагаються підтасувати відомі їм факти на підтвердження свої гіпотез. Ось у грузинському центрі „Антитерор" знайдено списки особового складу, учбові плякати, схеми комунікацій і міських мереж. Висновок: готувалися ворожі диверсії. Спецназ ніби мав висадити тонель до Росії, отруїти водогін... Не висадив, не отруїв – усе лише порожні слова. Так, вивчали мінну справу, стрілецьку зброю – так і мусіло бути у війську особливого призначення. А коли з'ясувалося, що лейтенант Ціцілошвілі був у миротворчих військах в Косово, то, звісно, там він навчався у „натовській школі" вбивати осетинських селян. Врешті у фільмі мимохіть прозвучала справжня причина російської аґресії в Грузії: тепер Грузія через територіяльні суперечки не зможе увійти у НАТО. Чого й прагнула Росія...

Часто-густо автори фільму грішать проти правди навіть у тих деталях, котрі мали б знати освічені люди. Ось кадри, на яких пританцьовують темношкірі американські інструктори спецназу. Звучить пояснення: „Американоси танцюють „кінтоурі" – танець тбіліських злодіїв". А довідник грузинських танців пояснює, що „кінтоурі" – це не тільки назва вина, а й веселий танець грузинських ремісників, які на вулицях продавали свої вироби.

Голова комітету інформації і преси Південної Осетії Ірина Ґаґлоєва в драматичному тоні нагадує про випадок вбивства 18 березня 1991 року біля села Ередві 12 осетинів, називаючи їх безпомічними стариками. Так, під час грузинсько-осетинської війни стався такий випадок. Я поцікавився в архіві осетинської аґенції „Осінформ", хто ж там був вбитий. Виявилося, що усі були „захисниками Батьківщини від грузинського аґресора" і перебували у боєздатному віці – від 22 до 24 років. Тільки одному Адаму Техову було вже 70 років. Але загибель вояків під час війни не так зворушує громадську думку, як вигадана І. Ґаґлоєвою розправа над стариками.

(Закінчення на стор. 14)

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Справи, які „тяжко збагнути"

Михайло Дзвінка

Маю намір висловити кілька завваг до статті Миколи Галіва „Чи справді турбує Варшаву українське питання" („Свобода", ч. 37) як відгук на статтю Євгена Іванкова „Чому українське церковне питання турбує і польську Варшаву?" (ч. 33). Автор пише: „Правду кажучи, я був здивований цієї публікацією, оскільки після поважних застережень колишнього філядельфійського Митрополита Стефана Сулика статті Є. Іванкова більше не появлялись на сторінках „Свободи". Митрополит переконливо тоді сказав, що цей автор пише півправди, і тому тяжко збагнути, що є правдою".

Незважаючи на те, чи в статтях Є. Іванкова є півправда, чи чвертьправда, насторожує мене факт, що якась сила з-поза редакції забороняє друкувати статті автора, який має критичні погляди. Церковна цензура? Ще не так давно партійні установи на сході Европи забороняли друкувати статті деяких авторів. І якщо забороняли, то це була легка кара. Але у „вільній країні"? Добре, що „Свобода" вміщує критичні статті, бо це робить газету живою і цікавою.

Без критичних статтей підцензурна газета стає млявою, односторонньою, беззубою. Ніхто не любить бути критикованим, але це потрібно в здоровому суспільстві. Лише в математиці є, здається, абсолютна правда, але не в соціяльних і, тим більше, релігійних справах. Безбожники, виступаючи з позиції людського інтелекту та досвіду експериментальних наук, закидають релігійним провідникам проповідування півправд, або й зовсім неправд. І так світ крутиться довкола правд, півправд і неправд. Лише почуття гумору може нас вберегти.

М. Галів пише, що одне видання в Чикаґо є трибуною „антипольських і антиватиканських" статтей Є. Іванкова. Ті слова є несправедливі, і М. Галів повинен їх відкликати, бо це не тільки ображає опонента, але й читачів. Ми всі маємо право на критику у власній або громадській обороні. Якщо поляк критикує польського президента та порядки в країні ще гостріше від українців, то він теж „антипольський"? Я не знаю жодного українського автора, щоб був „антипольський" і виступав проти основ польської держави.

Чи Є. Іванків є „антиватиканський"? Ні, він лише часом критикує цю установу. М. Галів теж, було, критикував політику Ватикану, то він теж „антиватиканський"? Християнам треба більш ввічливо ставитися один до одного.

М. Галеву не подобаються теза Є. Іванкова: „Скиньмо вже вкінці чужі церковні кайдани з наших душ". Мені „тяжко збагнути", що тут поганого. Україна визволилася політично, тепер має визволитися економічно і, очевидно, релігійно. Англія визволилася 500 років тому, Европа змогла визволитися більш-менш наполовину. І коли б протестанський рух відбив половину Польщі від Риму, то польські католики мали б конкурента і не були б такі зарозумілі й арогантні: культуру і релігію мали б більш християнську і менш політичну. Українці вже не середньовічні неписьменні селяни, і самі можуть керувати своїми релігійними справи та інституціями. Професійних посередників перед Богом українцям не потрібно. Для мене дуже принизливо і жалюгідно звучали слова одного пароха: „Бог вибрав ізраїльський народ і дав йому мандат, щоб нас репрезентував перед ним". Я почувався засоромленим. Українці мають свою Академію наук, університети і багато інтелектуальних сил, і всі громадяни мають щонайменше середню освіту і не потребують чужих посередників перед Вищою Силою. Українські християни мають благословення від найповажнішого і найстаршого апостола Андрія – і більше ніхто не є їм потрібний.

Щодо „Рутенської Церкви", то нам не треба відпекуватися від наших старих назв. Колись, під час панування латинської культури, українців називали „Rutheni", себто русини („gente Ruthenus" – з походження русин). Професор Краківського університету Павло з Коросна підписувався „Ruthenus". Держава на наших землях могла називатися „Ruthenia", бо це латинська назва Русі. Північний чвертьслов'янський народ заснував державу „Московское ґосударство", яке на початок XVIII ст. було замінено на „Росія" – від грецького звучання Русі – Ros, Rhos.

Далі, М. Галеву „тяжко збагнути", що є злого в тому, як це бачить Є. Іванків, що президент Польщі Лех Качинський особисто вручив грамоту Почесного доктора, признану Християнською богословською академією у Варшаві, Митрополитові Української Православної Церкви Московського патріярхату Володимирові (Сабадану).

Варшавське православ'я має канонічний зв'язок з Константинополем від 1924 року, і від початку було просякнене російським шовінізмом. У згаданій імпрезі участь брали польські і українські дипломати. Подія більш політична, ніж теологічно-наукова.

У своїй промові Митрополит Володимир нарікав, що українська влада його „іґнорує", а він, бачите, займається чистим християнством. Тому й з іншими православними в країні, себто з православними Київського патріярхату і автокефалістами, не може бути об'єднання, бо вони визнають догму „політичного православ'я"; і він відчуває тиск партій, які орієнтуються на ідеологію націоналізму і намагаються звести буття Церкви до функції освячення національної держави. Далі нарікав на українську владу, яка дала дозвіл на перенесення осідку Греко-Католицької Церкви зі Львова до Києва, яку Митрополит називає „суто реґіональним явищем Західної України".

Митрополит Володимир говорив, що взаємини між православ'ям Московського патріярхату з Римо-Католицькою Церквою є доброзичливі і стабільні. (Інакше кажучи, це відгомін теорії польського націонал-демократа Романа Дмовського щодо України). Митрополит не любить усього „націоналістичного" в Україні

(Закінчення на стор. 18)

Коли збіжжя стає забагато

Україна б’є рекорди у галузі збіжжя. Перевершив прогнози експертів не лише цьогорічний врожай зернових, але й обсяг продажу зерна за кордон. Тільки у вересні, згідно з даними митниці, з України було експортовано понад 1.5 млн. тонн пшениці, що є рекордом за останні дев’ять років. Відповідно до плянів Міністерства аґрарної політики, цього року за кордон продадуть 13 млн. тонн зернових. При цьому від 1 липня з України вже вивезли понад 6 млн. тонн. Водночас неконтрольований вивіз зерна за кордон турбує багатьох учасників ринку. Адже світові ціни на пшеницю вищі, ніж внутрішні, і українські підприємці, намагаючись продати зерно за кордон, можуть залишити державу без власного продовольчого зерна. До того ж, через неналежну якість понад 60 відс. зібраної цього року пшениці контролюючі служби клясифікували як фуражне зерно.

Український врожай став предметом жвавих дискусій не лише в Україні, а й за її межами. Доки українці бідкаються, де ж зберігати зернове збіжжя, в Европі ніяк не зрозуміють, як це Україні вдалося виростити майже 50 млн. тонн зернових без особливих фінансових видатків та технічних зусиль?

І справді, за останні 17 років цьогорічний збір зернових став рекордом для України. В середньому на одну людину припадає 1 тонна зерна. Але це не принесло очікуваної радости селянам, працю яких оцінено невисоко.

За фуражне зерно на початку серпня давали 650 грн. за тонну. Щоб виправити несправедливу ціну, уряд провів 5 серпня спеціяльну нараду з торговельниками та аґраріями. Домовилися про збільшення ціни на фуражну пшеницю до 850 грн. за тонну. На нараді було вирішено також компенсувати з державного бюджету відсотки на кредити хлібозаводів, комбікормових заводів, птахофабрик, які зможуть закупити річну потребу зерна, щоб тим самим зняти його надлишок з ринку. Було збільшено фінансування аґрарного фонду, досягнуто урядової згоди про повернення податку на додану вартість тим зернотрейдерам, які пред’являють контракти, що підтверджують закупівлю зерна безпосередньо у виробників.

Однак, така ідилія тривала недовго. Урядовці невдовзі дізналися про невиконання прийнятих зернових рішень і провели ще одну нараду з питань ринку зерна, на якій прем’єр-міністер Юлія Тимошенко пообіцяла вжити „додаткових заходів“. Усе ж ціни на фуражну пшеницю та ячмінь залишилися відносно низькими. Немає проблеми з ціною лише для продовольчої пшениці. Які головні причини цього? „Майже 30 відс. зниження ціни за цей період можна пояснити грою в одні ворота, яку ведуть основні закупівельники зерна, – пояснює президент Асоціяції фармерів і приватних землевласників України Іван Томич. – Такі дії стали можливими завдяки політичній нестабільності в Україні“.

Натомість міністер аґрарної політики України Юрій Мельник цінові перепади пояснює світовими тенденціями, оскільки зерно подешевшало в усьому світі на 15-20 відс.

Президент України Віктор Ющенко вважає, що у світі, навпаки, спостерігається підвищення цін на зерно через його рекордно низькі запаси. Він нагадав урядові, що було втрачено 2.5 млрд. дол. через заборону експортувати зерно, а селянам порадив не поспішати продавати зібраний врожай. Але у селян почалася посівна кампанія. Коли бракує грошей для її проведення, вони змушені продавати зерно за цінами, продиктованими ринком.

Вочевидь, державний аґрарний фонд повинен орієнтуватися на заставні закупівлі зерна. Це коли власник зерна отримує від фонду 70 відс. вартости зернового збіжжя і залишається його власником, а через певний період самостійно вирішує: продавати за цією ціною зерно аґрарному фондові чи повернути йому гроші, а зерно продати комусь іншому. Рясний урожай теж породжує проблеми.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИСТОПАД В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Живими поховані у Чорному морі

Пароплав „Адмірал Нахімов“ в Новоросійську.
Фото: Андрій Леонов

7 листопада 1941 року сталася найбільша корабельна катастрофа на Чорному морі: на пароплаві „Арменія“ біля берегів Криму загинуло понад 7,000 осіб (деякі дослідники схильні назвати число жертв – 10 тис.).

Напередодні, о 5-ій год. вечора, пароплав вийшов з Севастополя, завантажений мешканцями міста, які рятувалися від боїв перед наближенням німецького війська. Капітаном був Володимир Плаушевський.

Судно було переповнене, але командування наказало зайти в Ялту й узяти там коштовності з кримських музеїв. Разом з скарбами серед ночі на борт піднялося ще кількасот осіб. Пасажирів ніхто не лічив і не записував.

О 8-ій ранку пароплав вийшов з Ялти у море і зазнав атаки німецького літака-торпедоносця „Гейнкель-11“ з 1-ої ескадриллі авіогрупи I/KG28. На пароплаві був знак червоного хреста, але він йшов у супроводі двох військових катерів і двох літаків-винищувачів I-153, тобто був воєнною ціллю. Пізніше з’ясувалося, що, крім втікачів, на пароплаві були також працівники НКВД, які втікали з загрожених міст. Також пароплав мав на озброєнні чотири гармати.

Точне влучання торпеди у носову частину пароплава призвело до його загибелі. Через чотири хвилини на поверхні моря від судна не було й сліду. Врятувалося вісім осіб.

Кілька років тому Департамент морської спадщини України розпочав пошук на місці загибелі пароплава, до якого в 2006 році запросив Інститут океанографії і океанології США під керівництвом Роберта Баларда. 4 вересня цього року („Свобода“, ч. 37) до Чорного моря прибув американський океанографічний корабель „Петфайндер“, який продовжує пошук. Можливо, океанологам вдасться знайти скарб у братській могилі тисяч людей на дні моря.

Інша братська могила з’явилася у Чорному морі 31 серпня 1986 року, коли біля Новоросійська через неуважність залоги сталося зіткнення туристського пароплава „Адмірал Нахімов“ з суховантажним судном „Петро Васев“. Пароплав був побудований в Німеччині у 1925 році і до війни курсував на трансатлантичній лінії під назвою „Берлін“. У 1946 році за репарацією був переданий Радянському Союзу. За віком пароплав вже відслужив своє, і 6 вересня 1986 року його використання закінчувалося. Кілька днів бракувало до цього.

В результаті зіткнення загинули 423 особи. На жаль, переважна більшість залоги і пасажирів були українцями. Мені особисто випало бути на похороні дружини мого приятеля Зої Товстоп’ят. Її знайшли на поверхні моря мертвою.

Морська пошуково-рятувальна експедиція у небезпечних для життя водолазів умовах шукала покійних, що залишилися в корпусі, для того, щоб підняти їх на поверхню. Двоє водолазів при цьому загинули: мічмани Юрій Поліщук і Сергій Шардаков. Після цього 19 вересня розшукові роботи всередині корпусу були припинені. Не знайденими залишилися 69 загиблих. Повідомлення про загибель пароплава було опубліковане в центральній пресі СРСР лише 3 вересня, жалоби оголошено не було.

Після катастрофи вантажний пароплав дістав нове імя „Подольськ“ (перше ім’я йому дали на честь секретаря міського комітету Комуністичної партії в Новоросійську), а коли розпався СРСР, був проданий за кордон. Капітан пароплава „Адмірал Нахімов“ Вадим Марков помер в Одесі 31 травня 1977 року у віці 77 років.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Жертви на вівтар Незалежности

Вражає самопожертва і самовідданість поколінь українців першої половини і початку другої XX ст., для яких ідея визволення України була дорожчою за власне життя.

Нещодавно я прочитав книгу спогадів Василя Яремчука „У лабетах долі", про яку писала „Свобода" в ч. 36. Юність, роки підпільної боротьби в УПА, жахливі роки заслання в таборах ҐУЛаґу в Норильську постають перед нами без прикрас і патосу, просякнуті любов'ю до свого народу, до України.

Боляче читати про тюремне життя, що починалося з Двірцевої тюрми в Рівному, а закінчувалося в заполярному Норильську, де автор був учасником повстання в'язнів у 1953 році. Згадане повстання повністю перевернуло бачення того імперіялістичного світу, яке несла російська комуністична імперія. Повстанці не мали вогнепальної зброї, але, оточені кулеметами і військовою технікою, зуміли вистояти 69 днів – на один день менше від Паризької комедни. Після нього почалося повстання в інших місцях – у Воркуті, у Кінгірі.

В своїй книжці В. Яремчук розвінчує ще одну брехню, – що у повстанні керівна роля належала росіянам. В шести таборах на той час було 70 відс. українців, причому найбільше – політичних в'язнів, що стояли на позиціях ОУН і УПА. Про це свідчать тепер і розсекречені документи СБУ, хоч переважна кількість їх на сьогодні зберігається в спецхранах колишнього КҐБ.

Відвідавши в червні Соловецький монастир, Президент України Віктор Ющенко залишив запис у „Книзі почесних гостей": „З невимовним болем і глибокою скорботою схиляю голову перед усіма жертвами тоталітаризму на Соловецьких островах. На цій священній для нас землі упокоївся останній Кошовий отаман Запорізької Січі Петро Калнишевський, кращі сини українського народу, цвіт і надія національного відродження, знищені комуністичним режимом".

Ці слова повністю можна віднести до українців, що перебували в Норильських таборах, більшість з яких назавжди залишилися у вічній мерзлоті Заполяр'я. Авторові книги пощастило вижити і донести до нас правду.

Зараз в Україні – в школах, вищих та інших навчальних закладах демонструється фільм про норильське повстання. Це ніби продовження боротьби ОУН і УПА проти комуністичної імперії. Фільм має назву „Повстання духу" (режисер Михайло Ткачук). Це справжнє повернення духу, про що розповів нам доступно й правдиво В. Яремчук. Хочу закінчити його словами: „Велика мета, мета багатьох поколінь української нації – Українська Самостійна Соборна Держава стала дійсністю. Було багато крови віддано, багато життів – юних життів. Пройдено тортури як фізичні, так і моральні. Ті жертви, які довелося положити на вівтар Батьківщини, змушують будувати Українську державу! Вже вона встає з руїн, мов Фенікс з попелу".

Прочитайте цю книгу і задумайтесь, а що ж ми самі робимо для розбудови Української держави?

Федір Швець,
Розвіл, Каліфорнія

Активні читачі – краща газета

Постійний дописувач „Свободи" **Адольф Гладилович** з Монреалю, Канада, надіслав опублікований в газеті „Україна молода" заклик Атени Пашко – голови Фонду В'ячеслава Чорновола, почесної голови Союзу Українок, Леся Танюка – голови Товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса, і письменниці Михайлини Коцюбинської, які стали в обороні Президента України Віктора Ющенка від нападок на нього, котрі автори листа розцінюють як спробу демонтувати в Україні національну владу. А. Гладилович також дякує за увагу до його попередніх листів.

Також дякує за увагу до його листів **Стефан Палилик** з Ґлен-Спею, Ню-Йорк, але водночас нарікає не деякі скорочення в надісланих ним листах. Зокрема в останному з них (ч. 40) було скорочено параграф про те, що „Президент України В. Ющенко під час святкування 17-ої річниці Незалежности України виголосив дуже патріотичну промову, але це були тільки порожні слова". Також Ю. Тимошенко „не знає на котру ногу стати, хилиться в сторону Віктора Януковича та інших українських яничарів. Коли це станеться, обидві сторони залишаться зрадниками України". Звісно, кожен читач може мати власну думку щодо Президента чи прем'єра іншої держави, але і редакція законно користується своїм правом скорочувати надіслані матеріяли, особливо, коли цього вимагає газетна площа.

Юрій Гура з Лайн-Лексинґтону, Пенсильванія, пише: „Дві статті з ч. 40 заслужили на мою увагу: „Ізраїль не визнає Голодомор актом етнічного геноциду" і „Ю. Тимошенко упевнена, що В. Ющенко зрадіє разом з нею". Автор листа звертає увагу на те, що на прапорі гетьмана Івана Мазепи був зображений двоголовий орел Росії, а в українському геноциді брав активну участь єврей Лазар Каґанович. Він пише: „Не знаю, чи плакати чи сміятися нам з того?"

Святослава Ґой-Стром з Ґлен-Спею, Ню-Йорк, дякує редакції за підтримку і розуміння надісланих нею матеріялів. Особливо ж за розповідь про альбом мистців Осадчих. „Вона сподобалася усім, хто знав цих людей", – говориться у листі.

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, не погоджується з переведенням Збройних Сил України на контрактну, професійну основу, вбачаючи в цьому помилку, якої припустилися щодо війська провідники України у 1918 році.

Ігор Лесик з Лейквуду, Огайо, прислав копію своєї статті щодо аґресивних намірів Росії, у якій розповідав про статтю Валерії Новодворської „Про національну підлість росіян", котра на втратила актуальности і тепер.

Закінчили будову української церкви

Дарунок до свята Незалежности України отримали парафіяни Української греко-католицької церкви в Павлодарі. Над храмом свв. Петра і Павла 23 серпня величаво засяяла золотом баня, виготовлена та встановлена павлодарськими майстрами.

Чимало зусиль до цього доклав настоятель храму о. Ярослав. Отримавши грошову пожертву від українців Америки, яку організував почесний член павлодарського Товариства української культури ім. Тараса Шевченка Іван Буртик з Кліфтону, Ню-Джерзі, о. Ярослав погоджував проєктні роботи, координував виготовлення бані і організовував її встановлення.

23 серпня біля храму зібралися парафіяни, а о. Ярослав освятив купол і благословив монтажників на його встановлення.

Під час Літургії священик і парафіяни згадували побратимів з-за океану на чолі з І. Буртиком, о. Василя Ґоверу з Караґанди, який безкоштовно передав на виготовлення куполу золоту бляху, а також всіх, хто допомагав у завершенні будівництва храму.

Михайло Ткач,
староста церкви,
Павлодар, Казахстан

Нова українська церква у Павлодарі, Казахстан.
Фото: Інна Росошанська

Вдалося дізнатися про трагедію села

Щиро дякую за допомогу в збиранні інформації про трагічні події 11 квітня 1945 року в селі Березка (тепер – Польща). Завдяки вашій допомозі мені вдалось зібрати певну кількість матеріялу, свідчень очевидців та письмових матеріялів з різних друкованих джерел. Тепер я систематизую матеріял, щоб оформити його у електронному вигляді. Коли зформую все у вигляді книжки, то надішлю примірник.

Юрій Руснак,
Львів

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР 1932-1933 РОКІВ В УКРАЇНІ

Комісія американського Конґресу з досліджень Великого Голоду в Україні

Божена Ольшанівська

(Продовження. Початок в ч. 43, 44)

У 1985 році почалася 6-та сесія вже нового, 99-го Конґресу, і законопроєкт треба було б вносити наново. Все треба було б починати від початку, і були малі надії, щоб знову вдалося осягнути такий самий рівень ентузіязму. І. Ольшанівський розумів важливість хвилини і тому повністю віддав себе реалізації законопроєкту, працюючи для цієї справи цілі дні і ночі. Він постійно писав, майже щоденно телефонував до Вашінґтону і, коли лише міг, особисто туди їздив.

Усі ті зусилля не помагали переконати голів підкомітетів – Л. Гамілтона чи Д. Майку, щоб вони подали законопроєкт на слухання. Не допомогло навіть те, що конґресмена Д. Майку запрошено на голову Комісії Голоду. Йому, очевидно, на тому не залежало. На успіху Комісії Голоду також не залежало Д. Фаселові, який був головою повного Комітету закордонних справ, і вистачало його слова, щоб справа зрушилася вперед. Але це був не перший раз, що Д. Фасел ставив опір.

Спротив щодо створення Комісії

Перед публікою Д. Фасел виступав як гуманіст і оборонець прав людини, але насправді його дії свідчили про протилежне. Д. Фасел, який був подібної думки, як і представники Державного департменту США, не хотів „гнівити совєтів" і, разом з урядом Америки, потихеньку потурав радянській політиці. Наприклад, він противився пропозиції конґресменки-республіканки Милисент Фенвик (Ню-Джерзі), щоб установити Конґресову комісію для нагляду за дотримуванням Гельсінкських угод – відому пізніше як Гельсінкську Комісію – 35-ти держав, які підписали ці угоди у 1975 році. Д. Фасел вперто виступав проти творення такої комісії в американському Конґресі, арґументуючи, що Підкомітет міжнародних дій, в якому він у 1975 році був головою, і Комітет закордонних справ є достатні і можуть цілком добре зайнятися тими проблемами і всякими порушеннями угод.

Нюджерзький ad hoc-комітет оборони Валентина Мороза (попередник АГРУ) з головою І. Ольшанівським тісно співпрацював із конґресменкою М. Фенвик в справах оборони людських прав і політв'язнів в СРСР і добре знав ситуацію зсередини. Саме тому, що Гельсінкські угоди („Третій кошик") вимагали ґарантій пошани прав людини від держав, які ці угоди підписали, члени комітету зайнялися також стараннями створення Гельсінкської Комісії в американському Конґресі.

До Конґресу було вислано багато петицій і листів з проханням про підтримку. Д. Фасел не піддавався натискові і впирався, і тому Данило Марчишин зв'язався з впливовими людьми і з членами українських православних церков на Флъориді. Їхній натиск і обіцянка головства Гельсінкської Комісії в кінці кінців спонукали Д. Фасела до співпраці. 18-річна праця Комісії увійшла в світову історію успішної оборони прав людини, що домінувало події наприкінці 1970-их і 1980-их років. Перевищуючи всякі сподівання, Комісія була чемпіоном у виявленні і тавруванні переслідувань у Радянському Союзі, зокрема в Україні.

У тому, що інформації про переслідування в Україні доходили до вищих інстанцій американського Уряду і на міжнародну арену, була велика заслуга Ореста Дейчаківського. О. Дейчаківський мав відповідальне становище в Гельсінкській Комісії у Вашінґтоні, як і також на міжнародних конференціях, які відбувалися кілька разів у рік у різних державах, які підписали угоди. Гельсінкська Комісія стала важливою установою не лише у справах оборони прав людини в світі, але дала великий внесок у розвал Радянського Союзу і розповсюдження інформацій про Україну.

Деякі українські громадські центральні організації були принципово проти створення Гельсінкської Комісії, але вони з тим не виходили на поверхню. Спротив українців був ґрунтований на тому, що угоди підтверджували кордони Радянського Союзу. А щодо оборони людських прав, то речники деяких українських угруповань вважали, що без національних прав і незалежности України не може бути і прав людини. На це М. Фенвик відповідала, що до часу підписання Гельсінкських угод США не мали ані права, ані способу втручання у внутрішні справи Радянського Союзу. З підписанням Угод Радянський Союз дав можливість вільному світові відкривати, виявляти і впливати на їхнє трактування людей.

Угоди, які підписали Президент Америки Джералд Форд і Генеральний секретар Леонід Брежнєв, були першими міжнародними договорами між Радянським Союзом і вільним світом (США, Канадою і 32-ма европейськими державами), які дозволили розглядати і втручатися у порушення прав людини в СРСР. І так радянська політика гноблення і зловживань щодо власних громадян стала предметом нагляду і перевірки. Параграф Угод, який це дозволяв, називається „Третій кошик" – це та частина договору, темою якої є права людини, так їх визначає універсальна декларація прав людини ООН. Радянський Союз, який був промотором Гельсінкських угод, погодився на „Третій кошик" взамін за іншу частину договору, за параграф, який ствердив непорушність кордонів СРСР такими, якими вони стали після Другої світової війни. До часу цього договору ті кордони світ не визнавав. Сьогодні Україна користується Гельсінкськими угодами як ґарантією своїх кордонів.

Спритні крутії

Спротив законодавців, які не бажали підтримати законопроєкт щодо Голодомору в Україні, був викликом для АГРУ. Під час типової візити до Вашінґтону активісти АГРУ, яким ніхто не платив за видатки, терпеливо вичікували і пробували перехопити урядовців і співробітників комітетів, коли ті переходили через лобі (lobby: в давніх часах, люди, які мали справи до короля, чекали на нього в передпокої, і як він переходив попри них, на скору руку просили його; з тих часів походить ця назва). Умовлятися наперед для зустрічі не було доцільним, тому що вони звичайно викручувалися, пояснюючи неможливість зустрічі браком часу. З виразним невдоволенням на обличчі вони жорстко запитували: „Окей, чого вам тепер треба?". Активісти перепрошували і переконували обговорити справу уже котрий раз, і здавалося, що говорять до стіни. Одним з грубших маневрів урядовців підкомітетів, до яких спрямовано законопроєкт щодо Голодомору, було виправдання, що на слухання законопроєкту немає часу, бо є важливіші справи, такі, як от чи може Єрусалим бути столицею Ізраїля, чи ні.

Том Брус, високопоставлений урядовець Підкомітету міжнародних дій, уживав усякі способи, щоб позбутися настирливих лобістів. „Чому ви не візьмете найкращу книжку на тему голоду і не розповсюдите її?" – запитував він. Або щось на кшталт: „Чи не ліпше вам дістатися на телевізійну програму, таку, як „60 хвилин", і розповісти світові про вашу трагедію? Тоді вам не було б потрібно відвертати увагу конґресменів від важливіших справ".

Майк Вен Дузен, головний урядовець у Підкомітеті Европи і Середнього Сходу, казав: „Ви, люди, працюєте першорядно. До нас приходять багато листів у справі Комісії. Але хіба вам добре не відомо, що в нас є проблема з Єрусалимом, і це забирає в нас всі дні на календарі, призначені на слухання? Тому на комісію щодо Голодомору у нас немає часу. Ви це розумієте, правда?". Іншого разу він казав: „Ви вже багато чому навчилися на цій ниві. Я вас за це хвалю. Тепер, з усім, що ви знаєте, чому б не відкласти цієї справи до наступного (99-го) Конґресу, на наступний рік? Тоді будете мати більше часу і просунете законопроєкт без жодних труднощів. Ви ж це розумієте?".

На всю цю риторику І. Ольшанівський стоїчно давав єдину непорушну відповідь: „Законопроект мусить пройти тепер, під час 98-го Конгресу, цього року".

Конґресова обструкція

Активісти АГРУ дуже добре розуміли, що робиться з цим законопроєктом. Проти нього був спротив, і вони наштовхнулися на мур. Чи ж можна було повірити, що Конґрес США не робить нічого іншого, лише розглядає, чи Єрусалим повинен бути столицею Ізраїлю, чи ні? Чи ж лише на це платники податків створили конґресовий підкомітет і оплачують його? Але це не був час на дискусії чи докорів. В АГРУ була лише одна ціль: довести законопроєкт щодо Голодомору до успішного кінця. Тому вони затиснули зуби, вдавали що не розуміють образ і понижень, намагалися поводитися дипломатично і далі наполягали на слуханнях законопроєкту. Але, в додатку до всієї неправдоподібности їхньої ситуації, час проходив блискавично, і якщо б слухання не відбулися швидко, 98-ий Конгрес перейшов би в історію, а надія українців на Комісію зів'яла б.

Останні спроби натиску на Конґрес

АГРУ без перерви і відпочинку натискала на конґресменів Д. Майку, Л. Гамілтона і Д. Фасела. Цілий рік на заклик АГРУ до них надходили тисячі підписів на петиціях. Постійно рікою надходили листи від окремих осіб. До АГРУ приєдналися ще й інші організації. Найпомітнішою з них був Український Народний Союз (УНС), який вислав ряд листів від його голови д-ра Івана Флиса до всіх конґресменів і сенаторів. УНС спонзорував ряд прийнять у Вашінґтоні, на які були запрошені конґресмени і сенатори.

(Продовження – в наступних числах „Свободи")

15 листопада – День скорботи

ЧИКАҐО. – Організаційний комітет з вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні у співпраці з усіма громадськими, релігійними та молодіжними організаціями проведе Панахиду-реквієм пам'яті 10 млн. жертв трагедії 15 листопада об 11-ій год. ранку в Holy Name Cathedral за адресою: 735 N. State St.

Участь у поминальній Молитві візьмекардинал Джордж у співслуженні з владиками та священиками українських церков. Єпископ Української греко-католицької єпархії св. о. Миколая Ричард Семеняк та Єпископ Української Православної Церкви в США Даниїл очолюватимуть українську громаду.

Відбудеться хода вулицями міста до катедри. Місцем збору громади визначено південно-східний кут парку Washington Square Park, трохи північніше від катедри. Збір призначено на 10-ту год. ранку. Загальна кількість учасників повинна перевищувати 2 тис. осіб. Просимо керівників усіх громадських і релігійних організацій забезпечити масову участь у ході.

Одночасно просимо виготовити транспаранти, жалобні стрічки, придбати відповідну кількість свічок, які нестимуть учасники процесії, подбати про прапори організацій, також про українські та американські.

Усі інформації про діяльність організаційного комітету розміщені на інтернет-сторінці: www.ukrainiangenocide.com/Chicago.html.

Марія Климчак

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Гості з Асоціяції „Теплиці України" у Філядельфії

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – 13-24 жовтня делеґація київської асоціяції „Теплиці України" відвідала Український освітньо-культурний центр (УОКЦ) і Філядельфійську околицю протягом двотижневої інформаційної програми з метою ознайомлення з найновішою технологією упакувань, будівництва теплиць і сільськогосподарського виробництва. Програма включала зустрічі та наради з науковими інституціями Аґрокультури та професіоналами аґропідприємства, оглядання теплиць та найновішої технології в цій галузі.

Асоціяція „Теплиці України" була створена з ініціятиви провідних тепличних господарств України. У ній 26 членів, які спеціялізуються на овочівництві закритого ґрунту.

В УОКЦ відбулась зустрічі з делеґацією, яка складалася з власників та головних управителів теплиць. На зустрічі делеґація передала чек на 500 дол. президентові УОКЦ Борисові Павлюкові. 24 жовтня Екзекутивний комітет УОКЦ і керівництво Української федерації Америки та „Тризуба" ще раз зустрілися з делеґацією на прощальній зустрічі у резиденції Павлюків. Гості запросили господарів відвідати Україну і продовжити співпрацю.

Українська федерація Америки разом з канцелярією конґресвумен Марсі Каптур, Українсько-американською підприємницькою радою, катедрою аґрокультури університету Пен-стейт та Світовим торговим центром Філядельфії заплянували і провели цю двотижневу інформаційну програму. УОКЦ, Осередок „Тризуб" та українська громада Клівленду були спонзорами.

Андрея Жаровська

В Канаді відзначили 66-річчя УПА

ТОРОНТО. – Відзначення 66-річчя Української Повстанської Армії (УПА) відбулося 12 жовтня в Культурному центрі і мало ориґінальний характер.

Доповідь виголосив Федір Коник, який детальніше зупинився на участі у боротьбі представників інших національностей, зокрема євреїв. Він зачитав статтю „Тим, що я сьогодні, живу завдячую Богові і УПА", яку написала Стелла Кренцбах, дочка рабина, яка з повною посвятою служила в рядах УПА і взірцево виконувала обов'язки санітарки.

За її словами, вона знала особисто 12 євреїв, з них вісім лікарів, які з повною посвятою боролися за визволення України з окупаційного ярма.

За нововідкритими архівними документами в УПА брало участь значно більше євреїв, а зокрема єврейських лікарів, яких можна назвати Праведниками України. Вони надавали медичну допомогу українському підпіллю і місцевому населенню. Ми знаємо лікаря Самуеля Ноймана, Антона Кольмана, Абрагама Штерцера, який був особливою фіґурою в рядах УПА. Варто згадати Якова Сусленського – визначного публіциста і палкого прихильника численних українських політв'язнів.

Ярослав Стех

Відбувся 49-ий З'їзд ОДВУ

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія. – 30 вересня на оселі Організації державного відродження України (ОДВУ) ім. Олега Ольжича відбувся 49-ий з'їзд ОДВУ. Такі з'їзди проводяться від заснування ОДВУ полковником Євгеном Коновальцем в 1929 році в Ню-Йорку що два роки.

Голова ОДВУ Олександер Процюк відкрив з'їзд, привітав делеґатів і гостя з Торонто, Канада, Юрія Сергійчука – представника Українського національного об'єднання Канади (УНО).

Ю. Сергійчук привітав з'їзд від дирекції і членства УНО і побажав ОДВУ „ентузіязму, наснаги до організаційної роботи, успішних нарад та завершень проєктів, спрямованих на утвердження, розвиток і розквіт українства в Україні, США, Канаді і в усьому світі".

Молитвою пом'януто членів ОДВУ, які відійшли впродовж двох років, – Петро Дзюбу, Осипа Ґелетканича, Антонія Рубеля, Анну Стецину.

Не змогли взяти участи в з'їзді голова Проводу ОУН Микола Плав'юк, почесні голови ОДВУ д-р Богдан Шебунчак, Павло Дорожинський.

О. Процюк у звіті подав, що ОДВУ діє в Алентавні, Філядельфії, Ню-Йорку, Ню-Джерзі, Фльориді й Лігайтоні, бере участь в імпрезах на запрошення Генерального Консульства України в Ню-Йорку, активно співпрацює з українськими організаціями, щоб вплинути на американський уряд для добра України.

О. Процюк звітував також про діяльність оселі ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні, на терені якої відбуваються українські фестивалі, танцювальні табори ансамблю „Казка" та пластові табори гірських роверистів. Український Золотий Хрест провадить на оселі ОДВУ свої табори впродовж 50 років. На оселі відбуваються покази писання писанок, плетення ґерданів і т. п. Під час Різдва проводиться Коляда, Просфора, а навесні – Великодній базар та Свячене. Це зберігає знання української народної культури, дає змогу пізнати її американській публіці.

Звітували члени Центральної управи ОДВУ та відділів, які очолюють д-р Петро Клюк, Андрій Ґелетканич, Василь Марущак, Надя Андрейко Осип Серна.

Журнал „Самостійна Україна" як орган ОДВУ (редактор П. Дорожинський) виходить квартально.

Після обговорення звітів Номінаційна комісія запропонувала новий склад управи: голова О. Процюк, заступники д-р П. Клюк, Володимир Процик, секретар Уляна Процюк; скарбник Ірена Пастушак, фінансовий дорадник Стефан Цюк, члени – д-р Наталія Пазуняк, Василь Нагірняк, А. Ґелетканич, Юрій Цегельський, д-р Нестор Зарічний, Микола Бойчук, Михайло Хомин, Леся Стецина, В. Марущак, Петро Мединський, Юрій Стецина, Н. Андрейко, Микола Яшко. пресовий референт Богдан Пастушак. Контрольна комісія: Орест Ганас, Ігор Білинський, Христина Бак-Бойчук. З'їзд схвалив склад нової управи.

В. Процик привітав з'їзд від Української американської координаційної ради, д-р Н. Пазуняк передала привіт від голови УЗХ Наталії Іванів, М. Бойчук – від Українського Братського Союзу.

Промовляє Юрій Сергійчук – представник Українського національного об'єднання Канади.

Новообраний голова О. Процюк подякував за довір'я та ділову участь і закрив з'їзд. На закінчення присутні заспівали український національний гимн.

Уляна Процюк

Учасники 49-го з'їзду Організації державного відродження України.

Енді Воргол ... як українець?

ТОРОНТО, Канада. – Відкриття нового сезону Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді, що відбулося 3 жовтня у Торонто в ґалерії Канадсько-Українській мистецькій фундації (КУМФ), було не лише дуже цікавим, але, сказати б, інтриґуючим та навіть сенсаційним.

Чи був Енді Воргол українцем? – вже саме питання видається поворголівськи абсурдним. Однак, доповідача Олександра Мотиля, що насмілився порушити це питання, тяжко звинуватити у пошуках дешевої сенсації: авторитений професор політології з Ратґерського університету в Нюарку, США (перед тим він також працював у Гарвардському і Колюмбійському університетах), та автор численних книг і статтей, добре відомий як визначний спеціяліст у питаннях сучасної східньо-европейської політичної історії. Він також знаний як автор художніх романів та обдарований маляр (виставка його картин була презентована в КУМФ минулого року).

Й от тепер Е. Воргол – скандальний дизайнер, маляр та творець фільмів, що у 1950-1960-их роках, започаткувавши так званий напрямок поп-арту, перевернув мистецтво з ніг на голову та докорінно вплинув на подальший мистецький розвиток у всьому західньому світі.

Чому саме він? Виявляється, як пояснив доповідач, випадкові сутички з ім'ям та діяльністю Е. Воргола, що почалися в Ню-Йорку, викликали зростання інтересу до постаті провідника поп-арту, особливо з поширенням чуток про слов'янське, русинське походження Воргола (Андрія Варголи).

Мабуть, визначальним моментом стало відкриття для О. Мотиля, що родина Воргола, так само, як і частина його власної родини, походить з тієї ж місцевости – карпатської частини теперішньої Словаччини в околицях Пряшева, отже, має те саме, спільне, східньо-слов'янське коріння.

Це зацікавлення спонукало О. Мотиля до пошуків. Як результат, народилася книга – не наукова розвідка, а художній роман, у просторі якого і обігруються питання причетности Е. Воргола до українськости. Таким чином, підкреслив проф. О. Мотиль, його доповідь є по суті презентацією нового роману про знаменитого мистця, а оскільки роман – це фікція, не слід чекати точних, науково обґрунтованих відповідей на порушені питання.

Мета автора – представити проблему як гіпотезу, що, можливо, спонукає інших до серйозного наукового дослідження в майбутньому.

На думку проф. О. Мотиля, у випадку Е. Воргола „українська проблема" включає кілька питань, і кожне з них, імовірно, могло б мати іншу відповідь. Перше, це питання національної самосвідомости мистця: чи вважав Е. Воргол себе українцем? Тут відповідь була б, зрозуміло, неґативною: Е. Воргол не любив згадувати про своє походження і часто його навіть містифікував. На думку О. Мотиля, сам Е. Воргол найкраще б висловив свою ідентичність, називаючись просто „ню-йоркським мистцем, де знайшов себе як маляр, де зустрів однодумців і прихильників, там зробив карколомну кар'єру, врешті, там почувався самим собою".

Інше питання – яких національних коренів був Е. Воргола. Відомо, що народився він у Пітсбурґу в родині еміґрантів з Пряшівщини; відомо, що його родина говорила рідною мовою, і Е. Воргол, якщо й вільно не володів, то, принаймі, добре ту мову розумів; відомо також, що родина ходила до греко-католицької церкви, і Е. Воргол зберіг ту саму релігію до кінця його життя.

Здавалося б, тут питання українськости Е. Воргола можна вирішити позитивно. Однак, виявляється, і це не так просто. Село Мікова у гірській місцевості східньої частини теперішньої Словаччини, звідки походить родина Е. Воргола, знаходиться в обсязі так званого Пряшівського реґіону, де здавна проживав народ, котрий у найновішій літературі найчастіше називають карпато-русинами. Через безліч несприятливих факторів народ цей переживає і досі надзвичайно тяжкий процес національного самовизначення. Значна частина населення вважає себе етнічною гілкою українського народу. Інша частина декларує свою належність до російської нації.

Нарешті, в останніх десятиліттях помітно зросла і третя тенденція – до самовизначення карпаторусинів як окремого народу з нібито власною неповторною мовою та культурою. Отже, ким вважали себе батьки Е. Воргола, та й взагалі, чи ставили вони собі це питання, чи просто говорили „по-нашому" та ходили до „нашої" церкви? На це питання покищо відповіді немає, хоча, на думку, О. Мотиля, дослідження величезного родинного архіву, можливо, допомогло б його розв'язати у майбутньому.

Однак, є ще й третій аспект проблеми „Воргол і Україна": йдеться про фактичні впливи української етнічно-культурної сфери на формування його особистости.

Проф. О. Мотиль підкреслив, що Е. Воргол народився і зростав у бідній робітничій околиці Пітсбурґу, що була по-суті справжнім східньо-слов'янським еміґрантським гетто. „Русини" Е. Ворголи мешкали поряд з русинами-українцями з Галичини, розмовляли говіркою, що включала значну домішку українських слів, ходили, як і галичани, до греко-католицької церкви, святкували ті самі свята, співали подібні пісні. Чи знайшла ця культура якийсь відбиток у творчості вже зрілого, зформованого Е. Воргола-мистця? Деякі дослідники ввважають, що так, проводячи, наприклад, паралелі між ворголівським славетним портретом Мерилин Монро та візантійською іконою.

Сам О. Мотиль вважає подібні аналогії надто поверховими, та наголошує, що питання згаданих впливів потребує глибшого вивчення.

На закінчення доповіді проф. О. Мотиль зачитав уривок зі свого роману, написаного у формі щоденника вигаданого радянського журналіста, що нібито у 1968 році приїхав до Ню-Йорку та випадково познайомився з Е. Ворголом. У зачитаному уривкові герой Саша Іванов відвідує Е. Воргола і його маму у їхньому домі та однозначно сприймає їх як українців.

Зрозуміло, контроверсійна доповідь проф. О. Мотиля викликала досить запальну дискусію. Так чи інакше, виступ О. Мотиля досягнув своєї мети: по-перше, висвітлив постать провідника аванґардного мистецтва у несподіваному ракурсі, а по-друге, зробив новій книзі автора чудову рекляму.

Дагмара Турчин-Дувірак

Питання...

(Закінчення зі стор. 3)

заходить російський посол В. Чуркін і починає перепалку, обурливо вимагаючи почати голосування. Ми погодилися, і всі повернулися до залі. Першим, хто почав блькувати засідання, був сам В. Чуркін. Його помічники підбігали до голови, вказували на щось в порядку денному... У висліді засідання закрилося, так і не розпочавшись. При чому тут американці, яких не було серед ініціяторів продовження консультацій, я ніяк не можу зрозуміти?".

В. Чуркін також заявив на засіданні-інструктуванні, що українське керівництво використовує „історичну гуманітарну трагедію в політичних цілях, щоб посіяти міжнаціональну ворожнечу, розсварити два братських народи, український і російський, і в цьому контексті вирішити утилітарні політичні завдання, в тому числі відвернути увагу власного народу від політичної і економічної кризи, в якій опинилася Україна".

Посол Ю. Сергеєв, зі свого боку, заявив, що для його делеґації питання про Голодомор – це „питання морального вибору". За його словами, вшановуючи пам'ять жертв Голодомору, „ми демонструємо, наскільки небезпечною може бути політика тоталітарного режиму".

Посол Ю. Сергеєв нагадав також, що голод 1930-их років був охарактеризований як „геноцид українського народу" ще „проросійськи налаштованим" президентом Леонідом Кучмою. Дипломат закликав також не пересмикувати зміст цього терміну, уточнивши, що під „українським народом мається на увазі вся поліетнічна сукупність" людей, що мешкали на Україні.

В. Чуркін на засіданні-інструктуванні зазначив, що Росія не заперечує трагедію України. „Навіть якщо невелика частина українського народу уважає голод 1930-их років національною трагедією, то ми маємо з повагою ставитися до цього", – сказав він, але додав, що розмови про „геноцид проти українського народу викликають в Росії відторгнення".

Однак, якщо В. Чуркін говорив про те, що дії Києва створюють „певне тло для героїзації українських нацистів", Ю. Сергеєв висловив особливе занепокоєння тим, що в Росії в останній час відбувається „звеличування Сталіна".

Питання щодо резолюції про Голодомор, як і раніше, залишається на порядку денному Генерального комітету Генасамблеї ООН. Наразі невідомо, коли може відбутися його розгляд.

(Переклад зроблений на підставі матеріялу кореспондента Російської служби Радіо „Голос Америки" Михайла Ґуткіна)

Анні Мацілинській надано звання „Українка року"

ВОРЕН, Мишиґен. – Товариство українських ґрадуантів Дітройту та Віндзору (Канада) вшанувало Анну Мацілинську, активістку Союзу Українок Америки, на своєму бенкеті, що відбувся 69-ий раз 12 жовтня в Українському культурному центрі. А. Мацілинській присвоєно звання „Українка року".

Привітав учасників бенкету голова Товариства д-р Ярослав Савка. Молитву вимовив о. Володимир Петрів, парох Української греко-католицької церкви в Дірборн-Гайтс. Ведучим програмою був Олег Цеплий.

Товариство було засноване у 1939 році і активно діє від того часу. Починаючи з 1955 року, Товариство щороку відзначає почесним званням особу в українській громаді США або Канади, яка особливо присвятилася потребам місцевої української громади, допомагала позитивним процесам в Україні або досягнула особливо високого професійного рівня в американському чи канадському світі.

Званням „Українець року" були вшановані Віра Андрушків – колишній заступник голови Фундації „США-Україна", Дейвид Боніор – колишній член Палати представників США, Ярослав Дуткевич – колишній адміністратопр Корпусу миру США в Україні, Ярослав Дужий – підприємець та філантроп, д-р Павло Джуль, Маруся Зарицька – активістка в обороні українських політв'язнів за радянських часів, Мирон Куропась, Віра Петруша – організатор харитативної програми для дітей в Україні, жертв чорнобильської атомної аварії, д-р Олександер Серафин – активний в Українському Народному Союзі та українському кооперативному русі, св. п. Маруся Бек – колишня голова міської ради Дітройту, Ярослав Добровольський – адвокат, активний в обороні Івана Дем'янюка, Роман Гнатишин – колишній Генеральний губернатор Канади, д-р Денис і д-р Марія Квітковські, Василь Колодчин – колишній голова Патріярхального товариства, Іван Панчук – адвокат та співзасновник УККА, Іван Сопінка – суддя Найвищого суду в Онтаріо, Канада, Анастазія Волкер, сенатор Павло Юзик – член вищої палати в Канадському парляменті, Стефан Віхар – активіст в організації Українських Американських ветеранів, в Українському Братському та Українському Народному Союзах, Марта і Михайло Віхореки, Емілія Запорожець – член Інтернаціонального інституту в Дітройті, активіст Республіканської партії.

Член товариства Стефан Максимюк представив А. Мацілинську та розповів присутнім про її професійні досягнення і діяльність в українській громаді.

А. Мацілинська (з дому Бойдуй) прибула до Америки з батьками в 1949 році. Родина оселилася в містечку Гамтрамк, Мишиґен, де дівчина закінчила Українську католицьку школу, була членом Спілки Української Молоді, Осередку ім. Гетьмана Пилипа Орлика, та Українського спортового клюбу „Черник". Також була членом і заступником адміністратора Капелі бандуристок, засновником та довголітнім дириґентом якої був Петро Потапенко.

Університетські студії закінчила зі ступенем бакалавра психології та соціології. Опісля осягнула ще ступінь маґістра публічної адміністрації. Одружена з Остапом Мацілинським, фармацевтом. У них – два дорослі сини, Дам'ян і Андрій.

А. Мацілинська працювала 34 роки для стейту Мишиґен в ділянці соціяльної обслуги, де виконувала функції від соціяльного працівника до завідуючої відділом. Недавно вийшла на пенсію. У своїй кар'єрі допомогла тисячам потребуючим громадян – дітям, літнім особам та цілим родинам. Особливо пишається установою „Дім Ангела" – притулком для дітей в центральних районах, якого вона є співзасновницею.

А. Мацілинська є заступником голови Окружної Ради Союзу Українок Америки від 1998 року. Вона організувала ряд імпрез і програм з метою збирання фондів на українські цілі. Серед них були програми „Відпустка для українських жінок" в 1997 році, „Молочко і булочка" – збирання коштів для дітей в Україні в 2001 році, „День відзначення української жінки", присвячений М. Бек, у 2003 році. В Українській католицькій єпархії св. Миколая вона є експертом з запобігання знущань над дітьми, де приготувала виховні матеріяли та програми для вчителів, працівників та священиків при церквах єпархії.

28-ма конвенція Союзу Українок Америки, яка відбулася у місті Трой, Мишиґен, обрала А. Мацілинську членом Крайової екзекутиви.

На бенкеті Товариство українських ґрадуантів також відзначило Альберту Байтінґер-Цеплу за її довгі роки особливої прислуги для громади.

Анна Мацілинська.

Учасники бенкету оплесками привітали присутніх В. Андрушків, М. Зарицьку та д-ра О. Серафина, які раніше одержали нагороду „Українець року".

Ліда Таращук-Неганів, голова Стипендійного комітету, представила студентів, які одержали цьогорічні стипендії. Це – Богдан Бойко, Олесь Вахна, Келі Каралаш, Осип Ксйонзек, Марія Лаврин, Ніна Лаврин, Павло Лаврин, Микола Мурський, Богдан Петрів та Юрій Черстило.

У мистецькій частині програми співало тріо „Соловейки" у складі Лілії Літинської, Наталки Марущак і Христі Ольшевської, у супроводі піяністки Ольги Соловей.

Українські кредитівки „Самопоміч" і „Будучність" склали щедру фінансову підтримку товариству, продовжуючи традицію фінансової допомоги організаціям та установам української громади Дітройту.

Ярослав М. Березовський

Колишні учні школи пожертвували фонди на Архиєпархіяльний музей

Члени комітету 18 жовтня з сестрами-місіонерками при переданні пожертви на музей (сидять зліва): сестра Тимотея, Оксана Ванчицька-Ворох, сестра Надія, сестра Євгенія, (стоять): Марія Микитюх-Фишер, Дарія Новаківська-Лиса, Богдан Бобяк, Мирося Новаківська-Волошин, Рома Скочиляс-Докгорн. Фото: Кенет Гатчінс

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – В суботу, 18 жовтня, члени організаційного комітету передали сестрам-місіонеркам частину приходу з першого з'їзду учнів Школи при катедрі Непорочного Зачаття, котрий відбувся 27 вересня.

Колишні учні прибули не тільки зблизька, а й з Каліфорнії, Конектикату, Юти, Південної Каролайни, Фльориди і навіть з Едмонтону. Понад 300 колишніх учнів, вчителів і батьків зібралися після понад 50 років на цьому першому з'їзді.

Відкрилися двері шкільного будинку, щоб привітати гостей. Зараз в будинку діє Архиєпархіяльний музей „Скарб віри", заснований з ініціятиви Митрополита Стефана Сороки в 2002 році, через дев'ять років після закриття школи. Музеєм завідують сестри-місіонерки Пречистої Діви, котрі щиро вітали гостей.

Усі одержали пропам'ятну книжечку, видано з цієї нагоди. Видання маю 60 сторінок і понад 60 фотографій. Його професійно оформила Христина Зелінська на громадських засадах. В шкільному будинку-музею можна було оглянути фотографії з минулого школи і катедри, експонати зі старої катедри: іконостас, тетрапод, кивот.

В музеї учасники зустрічі спілкувалися з друзями, знайомими і вчителями.

Потім вони перейшли до катедри, де Єпископ-помічник Філядельфійської архиєпархії Іван Бура разом з монсеньйором Мироном Грабовським і о. Іваном Демковим відслужили Літургію. Асистував диякон Теофіль Старух. Ліза Стасюк-Оприск, колишня учениця, провадила співом і виконувала ролю дяка, а всі учасники співали немовби хором. Владика І. Бура привітав присутніх і підкреслив важливість раннього виховання та його великий вплив на дальше життя.

Відтак відбувся бенкет. Т. Старух, колишній учень і ведучий, привітав гостей і попросив Владику І. Буру благословити трапезу. На бенкеті були присутні о. Іван Демків, ректор катедрального храму, сестри-служебниці з Слотсбурґу, Ню-Йорк, які раніше навчали в школі. Учасники зустрічі вітати колишніх учителів і батьків, зокрема вчительку Ірину Романчук-Кибу, життєвий шлях якої був присвячений школі – вона сама у ній вчилась, пізніше одружилася з колишнім учнем, потім вчила в школі і навіть її діти вчились у цій самій школі.

Під час бенкету грав Дмитро Турченюк – ще один колишній учень.

Ввесь прихід із з'їзду пожертвувано на музей і катедру. Щоб придбати пропам'ятну книжечку, треба звернутись телефоном: (215) 627-3389 або електронною поштою: tofmuseum@catholic.org.

Рома Докгорн

Брехливий...

(Закінчення зі стор. 5)

У кадрі – польові шанці, викопані грузинським військом перед вторгненням Росії. Фільм пояснює, що це військо Грузії готувало напад на осетинські села. Але ж кожному ясно, що шанці – лінія оброни. Від кого? Неважко здогадатися – Росія поруч ...

У кадрі – палаючі грузинські села. Літній осетин говорить: „Це грузини навчили нас палити хати". Невже? Легко знімати сльози осиротілих батьків і матерів, на житла яких впали з неба бомби. Вони стверджують, що бомби скинули грузини.

Звідки така поінформованість? Чи не від І. Ґаґлоєвої? Відомо, що 58-ма армія, а з нею і осетинські ополченці вбивали, грабували, палили... Про це у фільмі – жодного слова.

Варто звернути увагу на мову фільму. Автори ніби намагаються подати зразки тим, хто обговорюватиме фільм. „Людиноненависницька місія", „німецькі вояки так не чинили", „нафаршували Грузію зброєю", „Захід спустив на Росію усіх псів", „злочин проти Росії", „найкоротший анекдот: грузин-воїн", вимога повісити президентів США, України і Грузії...

І російські глядачі негайно підхопили цей стиль. Перші відгуки на фільм вражають здичавілістю тих, хто вийшов в інтернет з своєю чорною думкою, Не можна навести жодного відгуку, настільки вони сповнені лайки, расової ненависти до Грузії, України, США. Чи не було це також метою фільму?

З радянського досвіду узяті монтажні прийоми: коли звучить запитання, хто винен в осетинській війні, у кадрі промовляє Дж. Буш; коли говорить Д. Медведев, у кадрі злітають балістичні ракети.

Одночасно з появою російської стрічки М. Саакашвілі зажадав міжнародного розслідування усіх подій недавньої війни. Коли б це сталося, російська стрічка могла б стати речовим доказом дезінформації світової думки, вчиненої на замовлення держави-аґресора.

„Німецькі вояки так не чинили", говориться у фільмі. Гітлерівський міністер пропаґанди Йозеф Ґебельс теж не робив таких примітивних кінофальшивок. Врешті, він не мав Інтернету.

Відбувся XX Конґрес ...

(Закінчення зі стор. 1)

Після офіційного відкриття конґресу, яке супроводжувалось співом гимнів США та України, обрано президію Конресу, до якої увійшли Орест Бараник, Роман Козіцький, Костянтин Ваньо, Микола Дупляк, Андрій Шуль і Єва Зеленко.

На дводенному конґресі було проведено два семінари з найважливіших проблем українсько-американської громади.

Перший семінар – „Майбутнє нашої громади" під керівництвом голови Злученого українського американського допомогового комітету (ЗУАДК) Лариси Кий включав доповідачів Стефана Качарая (Український Народний Союз), Богдана Гаргая (Спілка української молоді), Олександра Лужницького (Шкільна рада УККА).

Другий семінар, під керівництвом Ореста Бараника, розглянув тему „Важливість захисту інтересів нашої громади на місцевому та федеральному рівнях". Джордж Бравн – етнічний зв'язковий сенатора Джорджа Войновича, Світлана Свет з відділу УККА в Джорджії і Стів Остафійчук – координатор проєкту Голодомору вели мову про те, як найкраще захищати важливі для громади питання: від визнання геноциду в Україні в 1932-1933 роках до створення торговельних палат між відділами і Україною.

В суботній вечір Об'єднані організації Клівленду і Клівлендський відділ УККА організували офіційний бенкет для делеґатів та місцевої громади Клівленду. Головну доповідь на бенкеті виголосив сенатор Дж. Войнович, довголітній приятель української громади. Також були зачитані привіти від двох кандидатів на Президента США – сенаторів Джона МакКейна та Барака Обами. Посол України у США Олег Шамшур також привітав конґрес і вручив президентові УККА Михайлові Савкову особливою нагороду Міністерства закордонних справ України.

М. Савків та Марійка Дупляк від Крайової екзекутиви УККА надали найвищу нагороду УККА – „Шевченківську грамоту волі" заступниці Державного секретаря США Полі Добрянській; колишньому президентові Світового Конґресу Українців та УККА Аскольдові Лозинському; проф. Дмитрові Штогринові; засновниці та колишній голові Об'єднання жінок Оборони чотирьох свобід в Україні (ОЖ ОЧСУ) Марії Лозинській; президентові Української фундації „Спадщина" Юліянові Кулясові; довголітній активістці ОЖ ОЧСУ Дарії Степаняк.

У мистецькій частині вечора виступили ансамбль „Каштан", Українська чоловіча капеля бандуристів під керівництвом диригента Адріяна Бриттана, хор „Аколада" Філядельфійського відділу УККА.

В неділю, 19 жовтня, конґрес обрав нову Крайову екзекутиву УККА. Вперше за 68-річну історію організації президентом було обрано жінку – довголітнього директора Крайової канцелярії УККА в Ню-Йорку Тамару Ґалло-Олексій, яка керуватиме УККА протягом наступних чотирьох років.

До президії Крайової екзекутиви УККА обрані: екзекутивний віцепрезидент Андрій Футей; екзекутивний секретар Марія Дупляк; скарбник Стефан Керда; голова Крайової ради Стефан Качарай.

Висловлюючи подяку М. Савкову, Крайовій екзекутиві, Крайовій раді і відділам УККА за віддану працю, Т. Ґалло-Олексій пообіцяла зробити все можливе для добра УККА і громади. Вона накреслила свої пляни на наступні чотири роки, які включали перегляд стану відділів УККА, переорганізацію УККА відповідно до існуючих потреб громади, використання сучасних методів комунікації, залучення до УККА новоприбулих з України еміґрантів.

„Я сподіваюся на співпрацю з усіма – ми разом творимо одне, і я вірю, що за допомогою відкритого спілкування і співпраці, ми збудуємо для УККА краще майбутнє", – завершила свій виступ президент УККА.

Посол України у США Олег Шамшур.

Сенатор Джордж Войнович.

Нагороджений „Шевченківською грамотою волі" президент Української фундації „Спадщина" Юліян Куляс, праворуч – Михайло Савків.
Фото: Стефан Качурак

Учасники XX Конґресу українців Америки.

Близько 100,000 дол....

(Закінчення зі стор. 1)

бати боксерські рукавиці з автографом Володимира Кличка, „Медовий кошик" від родини Ющенків. Один з гостей також отримав нагоду поїздити на лижах з ректором УКУ о. д-ром Борисом Ґудзяком на українському лижному курорті.

„Київські друзі УКУ – це група ініціятивних та відданих волонтерів, які, розуміючи цінність та унікальність університету, щиро бажають допомагати йому рости й розвиватися. Це переважно вихідці з української діяспори, що тепер живуть у Києві, займають керівні пости в українських і міжнародних компаніях та хочуть допомогти УКУ не лише власними пожертвами, а й залучаючи до підтримки університету своїх друзів та ділових партнерів", – розповіла голова організаційного комітету благодійного вечора Дзвінка Кришталович.

Спонзорами благодійного бенкету стали компанія „Coca-Cola", страхова компанія „PZU Ukraine", міжнародна юридична фірма „Squire, Sanders & Dempsey", компанія „IMTC-MEI", центр нерухомости „DOMX", інвестиційна група „ITT", компанія „Kraft Foods Ukraine".

Серед жертводавців треба відзначити підприємців Богдана Гаврилишина та Олега Бахматюка, які подарували по 10 тис. дол.

Вечір пам’яті Василя Стуса

ЧИКАҐО. – В суботу, 18 жовтня, заходами Українського інституту модерного мистецтва та Товариства української мови (ТУМ) відбувся літературний вечір, присвячений творчості визначного поета, критика, публіциста, члена Гельсінської групи та автора „самвидаву“ Василя Стуса. В Україні 2008 рік проголошений роком В. Стуса, бо цього року йому було б 70 років. Але, на превеликий жаль, поет помер в ув’язненні в 1985 році, маючи всього 47 років.

Пам’ять В. Стуса вшановують цього року не тільки на Вінничині, де він народився, чи в Донецьку, де він виростав і вчився, але також і в діяспорі. Його творчість і сила духу у невимовно тяжких обставинах досягнули вершин, і міжнародне товариство пропонувало надати йому Нобелівську премію в ділянці літератури в 1985 році. Але фізично виснажений переслідуваннями В. Стус не дожив до цього.

На вечорі В. Стуса проф. Віра Боднарук, голова ТУМ, розповіла про життєвий шлях поета, його оборону шістдесятників в 1965 році, боротьбу за свободу слова, проти денаціоналізації, проти порушень прав людини. Поет передчасно помер за ґратами, але, як він писав пророчо у своєму вірші: „Народе мій, до тебе я ще верну“, він таки повернувся в Україну в 1989 році. Поета було перепоховано в Києві, а твори його зібрані і видані в шістьох томах у 1999 році. Йому ставлять пам’ятники в Україні, його іменем називають вулиці, його творчість вивчають у школах і університетах.

Учасники програми на вечорі пам’яті Василя Стуса.

Присутні на вечорі почули також живий голос В. Стуса, який читав свій вірш: „Осліпле листя відчувало яр“. Це було введенням до наступної частини вечора –драматично-музичного сценарію Наталії Марчак, за яким ведучі Н. Марчак і Ростислав Гриньків на тлі уривків музики Людвига ван Бетговена і Фредерика Шопена, частину яких виконувала Віра Лесик, накреслювали важливі моменти з життя В. Стуса, а читці Сергій Михалюк, Олег Музика, Ліна Митничук, Юрій Сорока, Віра Лесик, Богдан Боднарук та Ілона Сорока деклямували вірші поета.

Камерний хор „Сурма“ під диригентурою Зеоніда Мудрицького (концертмайстер Галина Сможаник) виконав дві пісні – „Лебеді материнства“ та „Качки летять“. Солістка Алла Курильців (сопрано) блискуче виконала пісні „Родимий край“ і „Пречиста Діво, радуйся“, під акомпаніямент Оксани Підручної.

Сцена була прикрашена вертикальною панелею, на якій були подані світлини В. Стуса з родиною, а горизонтальна панеля була з великим портретом В. Стуса, датами його життя та уривком з його вірша: „Народе мій, до тебе я ще верну“. Ці панелі виготовила мисткиня Ляля Кучма. За технічне оформлення відповідав Іван Ольшанський, До великого успіху вечора причинилися також Борис Боднарук, члени Українського інституту модерного мистецтва та члени Товариства української мови в Чикаґо.

Доповідач Віра Боднарук.

На вечорі можна було придбати книжки:„Василь Стус у „Віддзеркаленнях“, „Літературні вечори в Інституті, Чикаґо“, книжки Івана Багряного.

Пресова референтура ТУМ

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Листопад 2008 року, ч. 99

Олег Романчук – лавреат премії ім. Івана Багряного

Дванадцять років тому Фундація ім. Івана Багряного заснувала престижну премію – 1,000 дол., яку присуджують на початку жовтня, до дня народження видатного письменника і громадсько-політичного діяча, незламного борця за волю України І. Багряного, який народився 2 жовтня 1906 року.

Згідно з положенням, затвердженим управою Фундації, премію присуджують за визначний внесок у розбудову державної незалежности України та консолідацію суспільства, що може виявлятися в найрізноманітніших видах діяльности.

Серед кандидатів на премію – політичні та громадські діячі, які зарекомендували себе активними продовжувачами тієї справи, за яку довгі роки у вигнанні боровся І. Багряний, а також письменники, журналісти, художники, композитори, виконавці, автори оригінальних праць, наукових чи публіцистичних розвідок, що є вагомим внеском і відкриттям у галузі суспільствознавства взагалі і багрянознавства зокрема. Премія ім. І. Багряного повинна стимулювати українське громадянство до подвижництва, плекати трудівників національної ідеї та державотворчого процесу.

Рішенням управи Фундації премію ім. І. Багряного 2008 року присуджено Олегові Романчукові – відомому публіцистові, авторові багатьох наукових і науково-популярних статтей, досліджень, кандидатові філологічних наук, доцентові катедри української преси Львівського нціонального університету ім. Івана Франка, шеф-редакторові журналу „Універсум" за самовіддану і цілеспрямовану працю в організації цього самодостатнього видання. За 15 років існування „Універсум" став справжньою трибуною для авторів-інтелектуалів, які зі знанням справи, на високому професійному рівні, виступають з питань політології, футурології, економіки та культури.

У творчому доробку О. Романчука – понад 200 наукових і науково-популярних статтей та досліджень з проблем теплофізики, культури, науки, політики та історії. Він є автором науково-фантастичного роману „Зоряний кристал", двох збірок оповідань, книжки публіцистичних нарисів „Оглянутися в майбутнє", історичного дослідження „Ультиматум", співавтором футурологічного дослідження „На порозі надцивілізації" (системна аналіза актуальних проблем сучасности, соціальне прогнозування та футурологія) – три видання, упорядником і одним з авторів збірки нарисів про українських вчених-природодослідників „Аксіоми для нащадків", а також автором створеного на її основі сценарію документального фільму „Розвіяні по чужині".

О. Романчук є упорядником книги Юрка Тютюнника „Революційна стихія, Зимовий похід 1919-1920 рр." та книги „Україна в „Універсумі" (вибір найбільш цікавих й актуальних статтей, що були поміщені в журналі „Універсум"). Недавно він видав навчальний посібник з методики аналізи в царині журналістики та публіцистики, корисний для студентів журналістики, філології, філософії, історії та політології.

Василь Гришко (1914-2008)

12 жовтня на Фльориді відійшов у вічність, на 94-му році життя, письменник, журналіст, публіцист та громадсько-політичний діяч, доктор філософії Василь Гришко. Поховано його в мавзолеї на українському православному кладовищі в Савт-Бавнд-Бруці, Ню-Джерзі.

В. Гришко народився 15 січня 1914 року в Яготині, на Полтавщині (тепер Київська область). На 16-му році життя був ув'язнений як активний учасник гуртка шкільної молоді за звинуваченням у приналежності до підпільної Спілки Української Молоді й засуджений як неповнолітній на три роки позбавлення волі.

Після відбуття покарання почав учитися спочатку на вечірньому курсі Інституту журналістики, а потім у Харківському та Київському університетах на літературному факультеті. Тоді він почав також літературну діяльність, опублікувавши в журналі „Молодняк" повість „Один з таких", а 1933 року видав книгу з двома повістями під назвою „Стик".

Восени 1936 року був заарештований й звинувачений в націоналістичній діяльності. Трирічний термін ув'язнення відбував на Колимі, працюючи в тяжких умовах на добуванні золота. В 1940 році повернувся в Україну, де напередодні Другої світової війни працював учителем середньої школи в Полтаві. Під час німецької окупації брав активну участь в українському національно-культурному та політичному житті, як журналіст і учасник підпільного національного руху.

Від кінця війни жив у Німеччині та працював як журналіст в газеті „Українська трибуна" до кінця 1948 року, а пізніше – в газеті „Українські вісті", яку видавало середовище Української революційно-демократичної партії (УРДП).

Деякий час був активним працівником центру Закордонних частин ОУН, а з 1949 року перейшов до УРДП й став керівником ідеологічного відділу Центрального комітету УРДП. Переїхавши до Америки, продовжував громадсько-політичну діяльність як співзасновник, а потім – як голова Демократичного об'єднання бувших репресованих українців совєтами (ДОБРУС), брав участь у створенні молодіжної організації Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ). Він був автором публікацій, присвячених проблемам української молоді: „Народжені бурею", „Україна сьогодні і ми", „Молода Україна пореволюційного сорокаліття". Про аспект українського життя на батьківщині та питання українсько-російських взаємин писав в книгах „Дві російські акції – одна українська відсіч", „Анти-СССР", „Малоукраїнське східняцтво" та „Досвід з Росією" (книга англійською мовою, видана Українським Конґресовим Комітетом Америки).

У роках 1954-1955 роках був головним редактором газети „Український Прометей", що виходила в Дітройті, а від 1955 року працював викладачем української мови в американській військовій школі мов в Монтереї, Каліфорнія. Від кінця 1950-их років студіював в Каліфорнійському університеті в Берклі, а потім у Вашінґтонському університеті в Сієтлі й здобув ступінь доктора філософії. Його докторською працею була тема „Українсько-російська двомовність Миколи Гоголя та двоїстість гоголівського стилю". Як відповідь на звинувачення з боку Юрія Смолича української еміґрації в коляборації, зраді та інших гріхах написав брошури: „Хто з ким і проти кого", „Щоб й треба було довести" та „Засуджене і заборонене. Вибране з недрукованих творів Володимира Сосюри".

Значною книжковою публікацією була тема народовбивства української нації голодом: „Москва сльозам не вірить", „Замах на життя нації" та „Український голокост 1933 року" (вийшла друком українською та англійською мовами). Книги про Голодомор перевидано великим накладом в Україні та поширено в усіх областях України.

В. Гришко є автором публікацій ідеологічно-програмового українського революційно-демократичного руху: „Третя сила, третій шлях, третя революція", „Хто, що та як" та „Час на перегляд і час на зміни".

Одночасно з цим від 1969 року до кінця 1970-их років він був постійним політичним коментатором українського відділу Радіо „Свобода", яке вело програми для України з Мюнхену.

На п'ятому з'їзді УРДП В. Гришко був вибраний головою. Останні роки існування партії УРДП був почесним головою УРДП, членом Фундації ім. Івана Багряного та приготував книгу спогадів „Карби часу", яку видано в Україні, у видавництві „Смолоскип". Приготував також другий том книги „Карби часи". Від 1960-их років був членом Об'єднання українських письменників в екзилі „Слово", членом-кореспондентом Української вільної академії наук та Інтернаціонального Пен-клюбу в Америці.

Залишив в смутку дружину Галину, дочок та дальшу родину.

Вічна йому пам'ять!

Іван Багряний

Юнацька

Хмельницький, Мазепа й Петлюра,
І геній великий Тарас, –
Всі предки й заплакана мати
Очима приникли до нас.
Приспів:
Вперед! Вперед! Вперед!
За волю й за землю свою!
Ми щастя, що зичила мати,
Здобудем в жорстокім бою.
Заграви стоять над землею
І попіл до сонця встає...
Не буде вітчизни твоєї
Як зрадить їй серце твоє.
Шаліють напасників зграї –
Глумляться в безсилій злобі...
Вітчизна твоя не вмирає,
Бо вірно належить тобі.
Велика твоя батьківщина
До тебе й з могили встає.
Тоді лиш навіки загине,
Як зрадить їй серце твоє.
Ніщо не злякає сміливих.
Нехай начувається кат!
Ми пройдем, як сонце і злива
Від Дону до синіх Карпат.

Щиро дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 500 дол. та 250 англійських фунтів – **Оля Вілсон** з Англії в пам'ять її батька Миколи Бурми (з них 500 дол. для газети „Свобода"); 400 дол. – **Леонід Мостович** для журналу „Березіль" в Харкові; по 50 дол. – **Михайло Коргун** та **Валентина Чудовська** для бюлетеня „Наша церква – Київський патріярхат".

На видання книги „Голод 1933 року вустами молодих", що вийде у видавництві „Бористен" у Дніпропетровську, прислали пожертви: 100 дол. – **Федір Федоренко;** 100 кан. долярі – **Михайло Гайдук;** 50 дол. – **Валентина Чудовська** та 25 дол. – **Іван Свириденко.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить надалі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати у виданні книг, а також школам, науковим установам, сиротам та музем діяспори та України.

Минулого місяця видано 2,000 дол. Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка на виготовлення фільму під назвою „Живі струни – розповідь про українську капелю", яку роками очолював Григорій Китастий. Він дав крила багатьом віршам Івана Багряного. На видання журналу „Універсум", що виходить в Львові, виділено 1,000 дол. та 500 дол. для УВАН в Ню-Йорку.

В Фундації можна придбати видані Фундацією книги, зокрема „Українська інтеліґенція на Соловках та Недостріляні" Семена Підгайного – 15 дол., І. Багряного „Буйний вітер (Маруся Богуславка)" – 30 дол. та „Вірю!" – хрестоматія, яка містить уривки прозових творів, поезії та пісні – 20 дол., надсилаючи чек на адресу Фундації.

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

Справи...

(Закінчення зі стор. 5)

– і в церковному, і в політичному житті. Але він приховує те, що він найбільше любить північний націоналізм і „російський православний шовінізм" типу Олександра Солженіцина. Чому українська влада його „іґнорує" – таки нічого не сказав. Правда, Українська Греко-Католицька Церква підпорядкована теж „чужій столиці", але вона має виразне і чітке національне українське обличчя, чого Митрополитові Володимирові бракує.

А хто оцінить заслуги Патріярха Філарета для українського православного християнства? На нього Московський патріярх наклав анатему-прокляття, що перечить євангельським наукам моральним. І це прокляття наче бумеранґом повертається проти імперського православ'я Москви.

Між релігіями на сході Европи є більше злої крови, ніж між політичними партіями. Між партіями є можливість компромісу, між релігіями – ні. Я не знаю, чи в Польщі є окрема „Християнська Церква", яка злагіднювала б ненависні емоції. Може, М. Галів чув.

„Однак, сьогодні у Польщі, на думку Митрополита І. Мартиняка, більше робиться, на жаль, для того, щоб викопати нові рови ненависти, ніж їх засипати, а слова папи Римського залишаються без уваги". („Наше Слово", Варшава, ч. 40, 2008 рік).

Возвеличення Митрополита Володимира у Варшаві у присутності польських дипломатів, а також вручення польським президентом Львівському римо-католицькому кардиналові Мар'янові Яворському „Командорського Хреста з Зіркою – Ордена Відродження Польщі" має свою політичну вимову. І опонент М. Галева, Є. Іванків, наче грецька Касандра, остерігає. Краще остерігати, ніж бути приспаним.

Може, в цьому і нічого поганого, але треба знати, що в Польщі йде боротьба за електорат. Провідники ідуть за голосом народу, vox populi. Останнім часом протиукраїнські настрої сильно загострилися у зв'язку з відзначуванням 65-річниці Волинських подій. Преса пише про „народовбивство поляків" на Волині, яке начебто було подібне до вірменського геноциду в Туреччині. Сильна партія „кресав'яків" подала до польського Сейму пропозицію засудження „народовбивства поляків українськими націоналістами". В пресі багато пишеться про „бандитів" з УПА і ОУН. Більшість поляків хотіла б повернення їм „Східніх Кресів". „Це тільки одна гіпотеза, а є ще інша – Президент (Польщі) свідомо поводиться так, щоб і „кресов'ян" задовольнити, і робити вигляд, що він перший друг України („Наше Слово ч. 40, 2008 рік).

Поляки в цій акції, в пресі і телевізії, зовсім промовчують про те, що всі польсько-українські події в історії відбувалися на українських, а не польських етнічних землях. Українці мали право боротися проти окупантів, тим гірше – „слов'ян" і „християн". Журналісти зовсім не говорять, як дійшло до цієї трагедії. Перед війною, коли в Україні був Голодомор, поляки проводили на українських землях пацифікації, пізніше тортурували українську інтеліґенцію в Березі Картузькій і нищили церкви на Холмщині. В часі війни польські підпільники намагалися встановити польську державну адміністрацію на кресах, коляборуючи з гітлерівцями і совєтами. Католицький костел не був лише свідком цих подій.

Тепер Польща належить до Европи, і зобов'язують вищі цивілізовані закони, проте польські неґативні емоції до українців важко стримувати.

Ще не так давно за опитом на тему, які є народи світу є найгірші, українці були на першому місці. Потім ролі помінялися з циганами (роми). А вже від 1999 року українці в опитах опинилися на третьому місці після циган і жидів. Українців не люблять 33 відс. поляків, німців – 26 відс., росіян – 28 відс. Отже, українці мають гіршу опінію в Польщі, ніж німці і росіяни. Якщо б українці хоч раз в історії окупували Польщу, нищили населення, грабували майно, за прикладом німців і росіян, то мали б більший респект, такий, як поляки мають до своїх колишніх окупантів. А українці всю історію лише боронилися на своїх землях, то залишилися в умах окупантів, як „збунтовані хами" і ті, які „ніколи не мали своєї держави". Цю зливу антиукраїнських емоцій в польській пресі і телевізії і мрії про „свої" вимріяні креси змінити може лиш сильна українська держава, до якої поляки (більшість) мали б респект, як до німців і росіян. Невдовзі після війни польські католицькі єпископи простили гітлерівцям їхні злочини. Християнство не всіх стосується?

Найкращим свідоцтвом польсько-українських взаємин є стосунок Польщі до своїх співгромадян – українців. В 1944-1947 роках з своїх історичних земель на Закерзонні було вигнано близько 1 млн. українського сільського населення. Це був геноцид – остаточне вирішення українського питання в Польщі. Виконало це польське військо на наказ верхів, в якому були сили, які шукали розради за втрати кресів, при тихій згоді Москви.

Офіційна ідеологія була про „дружбу між народами", але без українського населення. Католицький клер не відкрив своїх уст в обороні „братів християн", навпаки – хапнув тисячу церков та іншого майна, без скрупулів і совісти. Пішла безпощадна антиукраїнська пропаґанда, щоб заглушити і залякати селян і нечисленну інтеліґенцію та священиків. Найбільш україножерні автори коляборували з Урядом Безпеки. В моїй місцевості на понімецьких землях ксьондз з амвону тоді говорив про „бандитів, які нас мордували на сході", а православні „служать дияволу". Аґенти влади шукали слідів УПА, викликали на розмови, тероризували людей, кидали до в'язниць. Микола Теліщак, професійний військовик Польського війська, після однієї „дружньої" розмови встиг лише прийти додому, після тортур весь почорнів і помер, залишив жінку і дітей. Але кого це цікавить?

Після 60-ліття виселення польська влада не спромоглася перепросити своїх співгромадян за вчинений геноцид. Мало того, роблять усе, щоб не дати українцям їхнє давнє майно і щоб під усякими претекстами не допустити, щоб українці з своїх прав скористали. Не відомо, який буде реприватизаційний закон. Після довгого терору, сьогодні менше 10 відс. українців країни признається до своєї національности. Національнаароґантність далі грає свою ролю. Дружба?..

Ще одна справа. „Тяжко збагнути", яке є леґалістичне ставлення Ватикану до всіх своїх вірних „візантійського обряду". Чи може бути греко-католик обраним Папою римським? Є. Іванків стверджує, що Українська Церква є лише „толерована, як обрядовий варіянт Римо-Католицької Церкви", є лише причіпкою, „обрядом". Якщо Патріярх Йосиф випросив у Ватикані назву „Українська Католицька Церква", то чому всі її не прийняли? Адже австрійські „греко-католики" для стороннього означають греків, які перейшли на католицизм і які живуть в Україні. І це є неправдою, бо греки вважають, що вони розповсюдили християнство в римській імперії на базі юдейської секти і додали свою філософію, і хочуть, щоб католики знову повернулися до них.

У важливому документі, затвердженому Ватиканом в 1992 році про адміністративний розподіл римо-католиків у Польщі, згадуються „вірні візантійського обряду", без національної назви, що є зневагою щодо вірних. Хто вони, ці „вірні", може, знає лише М. Галів?

І ще раз: чи греко-католик, рутенець, український католик, православний католик і таємничий вірний візантійського обряду має рівні права бути Папою римським? Чи вони лише сторонніми в Римі? Чи не стати римо-католиками, як поляки і мадяри? Є сенс. Або махнути рукою на Рим. Релігійно Рим українцям не потрібний, але політично – так. Москва ворожа в обидвох випадках.

Іван Павло II, „польський Папа", підніс українську тему і українську мову на світову сцену, як ніхто доти. Але в листі до Олексія Косиґіна раніше писав, щоб він не брав серйозно всього того, що він, Папа, говорить українцям.

Статті М. Галіва і Є. Іванкова є потрібні в газеті. Це – дві сторони цієї самої монети. Щоб знати вартість монети, треба її бачити з обидвох сторін. „Вислухай і другу сторону". Audiatur et altera pars.

Норт Порт, Фльорида

Довгий шлях до рідної мами

Микола (Новомир) Підлісний

(Продовження. Початок в ч. 40, 41, 42, 43, 44)

Мені уже минуло 18 років. В таборі робили перепис і мали брати до війська, хто підлягав за віком мобілізації. Під час перепису я сказав, що маю 16 років, то мене залишили. Я мав більше часу для роздуму про мою долю. Чутки пішли, що в Потсдамі, недалеко від Берліну, має відбутися конференція „великої трійки", за участи Рузвельта, Черчиля і Сталіна. Найкоротший шлях на захід лежав через Потсдам. Охорона була дуже інтенсивною, особливо в Потсдамі. Усе ж я вирішив спробувати дістатися на захід через Потсдам.

Пасажирським поїздом приїхав у Потсдам. Тут перевіряли документи, а в мене ніяких документів не було. Сказав, що їду „на родіну" та сів не в той поїзд. Повірили мені і наступним поїздом відіслали назад до Берліну. Все ж таки я вирішив знову дістатися до Потсдаму.

Пригадав свій досвід їздити товаровими поїздами, що й зробив. І так дістався до Потсдаму, переліз крізь загороди, які були мені на дорозі, і опинився на другому боці міста. Звідси уже іншим товаровим поїздом вирушив в керунку Маґдебурґу, що над річкою Ельба. Кілька разів мене затримували на станції чи пішки в дорозі, а все ж таки я викручувався. Одного разу побачив російських вояків, які щось вантажили у авта і відвозили до Маґдебурґу. Я попросив, щоб мене підвезли туди. Вони погодились і дали поїсти, бо був дуже голодний.

Далеко ми не від'їхали, як нас зупинили на перевірку. Я був у французькій уніформі, бо так приїхав з Франції. Побачивши мене, радянський вояк питає, хто я такий і куди їду. Я йому, звичайно, сказав, що „на родіну". Наказав злізти і повів мене на заставу. Тут прийшов якийсь офіцер і почав мене допитувати, куди і звідки. На моїй уніформі були погони. Побачивши їх, він узяв ножа і повідрізував. Після цього дали поїсти і відвезли на станцію, де я мав чекати на поїзд до Берліну.

Подякував я за пораду та опіку, а сам думав про інше. Чекаючи на поїзд, пішов, де розвантажували вагони. Були ті самі вояки, що й учора. Вони мене впізнали і розпитали, що сталось. Я їм розповів. Запитали, чи я і далі хочу дістатися до Маґдебурґу. Сказав, що так. То один з них дав мені на голову пілотку та ще щось накинути на себе.

Їдемо. Та сама процедура. Зупинили авто, заглядають всередину. Не побачивши нічого підозрілого, пропустили. З великим трудом дістався до Маґдебурґу, а до кордону ще може 40 км. В Маґдебурзі був зоопарк, де звірів уже не було, там тримали „остарбайтерів", звідки висилали „на родіну" і то пішки, хоч авта їхали в той бік порожні. Сумно було дивитися на таке.

Постало питання, як дістатися на другий берег річки. Найкраще – через міст. Там стояв молодий, маленький ростом солдат – гвинтівка більша від нього. Набрався я сміливости, прохожу коло нього, насвистуючи, і не оглядаючись, перехожу міст. Не пройшовши і 100 метрів, як мене наздогнав „джип", в якому було два офіцери. Знову запитують: „Куда?". Відповідь: „На родіну". Посадили в авто і везуть назад через міст. Зупинилися коло вартового і питають, чи я проходив. Сказав, що так. Підвезли до того зоопарку, з якого висилали „на родіну". Я вийшов і почав роздумувати, як мені дістатися на другий бік річки, аби знову не потрапити в лапи. На моє щастя, я зауважив, що їдуть грузовики, набиті французькими полоненими. Майнула думка причепитися аби тільки переїхати міст. Коли заліз, французи почали бурчати, що і без мене було тісно. Я їм пояснював, що мені треба тільки через міст. Думаю, що мені допомогла французька уніформа та деяке знання французької мови.

Від'їхавши далеченько від річки, я зліз, подумавши, як добре було б приїхати до Франції разом з ними. Але на цьому світі нічого нема легкого. Дякуючи тим полоненим, я подолав ще одну заставу.

Недалеко була станція, звідки поїзди йшли майже до самого кордону. Я примостився серед німців, які також хотіли дістатися на захід до своїх родин. У лісі заночували. Вранці усі заметушилися, щоб йти до кордону. Я розпитав, в який бік йти і відокремився від них. Був великий туман. Я перескочив якийсь рівчак і почув грізний голос: „Стой! Руки вверх!". Став знову то саме: „Хто такий, куди?". Відповідь моя – „на родіну". Каже, що не в той бік. Показав мені дорогу. Я подякував і пішов, а згодом повернув на захід.

Бачу шосейну дорогу, по якій ходять прикордонники. До них – з пів кілометра. Нагнувшись, підійшов до 100 метрів. Чагарник закінчився і починалось поле дозрілого ячменю. Вирішив підповзти якнайближче до кордону і чекати до ночі, а тоді спробувати перейти кордон. В цей час пішов дощ.

Щоб не змокнути до нитки, поповз до снопів, складених у копи. Лежу під снопами та й думаю, що ж далі? Чую шарудіння стернею. Зупинився хтось і грізно сказав: „А ну, вилазь!". Виліз. тремчу від холоду і страху. Привів мене на шосейну дорогу, де розділялись зони на совєтську і англійську. Питають, хто такий, куди прямую. Кажу, що „на родіну". То чому заховався? Відповідаю, що надходила буря я й заховався. Запитує, чи я говорю німецькою мовою. Кажу, що так. Тоді він наказав пояснити затриманим на дорозі німцям, що вони повинні мати від коменданта перепустки до англійської зони, бо інакше він їх арештує. А мені каже, що його зміна скоро закінчиться і він допоможе мені сісти на поїзд до Берліну. Я йому подякував, та й кажу, що на англійському боці у клуні ховаються двоє моїх товаришів, то чи не міг би хтось з вартових піти і привести їх сюди.

Я знав, що, згідно з законом, їм не вільно переходити кордон. Офіцер каже, щоб я сам збігав туди і привів тих хлопців. Я пообіцяв, що скоренько справлюся. І підтюпцем побіг до тієї клуні. Як тільки забіг за клуню, то з великою швидкістю помчав якнайдалі від кордону.

(Продовження в наступному числі)

Вшанували пам’ять вояківУПА

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У місті й селах району на відзначення 66-ої річниці Української Повстанської Армії (УПА) відслужено поминальні Панахиди за полеглими повстанцями, відбулись концерти, на яких звучали улюблені на наших теренах повстанські пісні.

Увечорі, на Покрову, 14 жовтня, молодь провела смолоскипну ходу від замку до Меморіялу борцям за волю України на міському цвинтарі. Священики трьох конфесій відслужили Панахиду і освятили могили борців за волю України.

У Лісниківському лісі відбулося освячення символічної могили вояків УПА. Громада і гості села, у числі яких були родичі повстанців, з церковними хоругвами, синьо-жовтими й червоно-чорними прапорами вирушили на лісову гору в урочище Спалена Соснина, щоб вшанувати пам’ять вояків.

Над могилою був встановлений залізний хрест з написом „На цьому місці у серпні 1945 року військами НКВС було вбито командуючого західною групою УПА Івана Кедюлича „Чубчика“ та командуючого південною групою УПА, лісничанина Івана Яцишина „Гордієнка“. Вічна слава Героям України!“ Панахиду відслужив о.Роман Маслій, який освятив могилу.

У 1945 році Роман Шухевич наказав повстанцям повернутися на рідні терени й там продовжувати боротьбу з більшовицькими окупантами. Похідна група, яку очолював командир Кость Гімельрайх („Шелест“, „Кий“) до Лісник прибула сюди серед ночі. Вирішили відпочити на сінокосах між урочищами Спалена Соснина і Долина. Не встигли й позасинати, як пролунали вибухи ґранат і кулеметна стрілянина. І. Кедюлич та І. Яцишин загинули.

14 жовтня мешканці та гості села Рогачина вшанували пам’ять полеглих у бою з більшовицькими загарбниками у вересні 1944 року, в Киляшковому лісі, де відбулися жорстокі бої повстанців з загонами енкаведистів. Вояки підстаршинської школи, медсестри УПА стояли в обороні до останнього подиху.

Панахиду відслужили парох місцевої церкви о. Степан Братців, о. Петро Половко та місіонер, о. редемпторист Михайло Шевчишин з Тернополя. Зворушливим був виступ голови Братства ветеранів ОУН і УПА Бережанської станиці О. Гуменюка, котрий брав участь у боях 1944 року в Киляшковому лісі. Тут було чимало вояків зі Зборівщини, оскільки напередодні на вишкіл звідти прийшло нове поповнення.

Облава йшла з різних боків. У жорстокому триденному бою вижити пощастило небагатьом.

Тетяна Будар

* * *

РІВНЕ. – Волинь і Полісся за роки незалежности України вкрилися сотнями пам’ятників на могилах вояків ОУН і УПА. В серпні з ініціятиви депутата Верховної Ради чотирьох скликань, голови Рівненської обласної організації Української народної партії, голови фракції цієї партії у Рівненській обласній раді Василя Червонія відбулося освячення пам’ятників на могилах вояків УПА в Рокитному, Масевичах, в урочищі біля села Залав’я.

У Рокитному настоятелем єдиної парафії Української Православної Церкви Київського патріярхату є вихованець Волинської духовної семінарії о. Анатолій Устимчук, родом з Полісся. Біля пам’ятника в Рокитному зібрались ветерани УПА, численні патріоти. Був також В. Червоній. Чин освячення провели о. А. Устимчук, о. Валентин з Рівного.

В своїй проповіді о. Анатолій наголосив: „Господь повертає нам імена і могили наших героїв, які вірою і правдою служили Богові і рідному народу. Могили – це не лише наш сум, а й наша гордість за предків наших, що поклали своє молоде життя за волю України“.

Опісля відбулося віче, на якому виступили В. Червоній, голова обласного братства вояків УПА Олексій Менуйлик, які закликали брати приклад в своїй любові до України з полеглих героїв.

Освячення пам’ятників на могилах вояків УПА відбулось того дня в селі Масевичі, і в урочищі біля села Залав’я. Особливо багатолюдно було в урочищі, де на високому пагорбі, оточеному соснами, спочивають полеглі від рук московських катів герої УПА.

Володимир Рожко,
історик-архівіст

Панахиду в Киляшковому лісі відслужили парох місцевої церкви о. Степан Братців, о. Петро Половко та о. Михайло Шевчишин.

Біля могили вояків УПА в урочищі біля села Залав’я.

У Лісниківському лісі відбулося освячення символічної могили вояків УПА.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

Шановні читачі!

Редакція Свободи пошукує підбірку ВЕСЕЛКИ – журналу для дітей, для розміщення в інтернеті.

Хто може подарувати підбірку, просимо повідомити на тел. (973) 292-9800, дод. 3041, або на email: webmaster@svoboda-news.com

Взаміну Ви отримаєте повну колекцію на CD.

Поштові витрати – за наш рахунок.

Рекляма – ключ до успішного бізнесу!

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА“
в НЮ-ЙОРКУ

повідомляє своїх членів та громаду, що 17 жовтня 2008 р. відійшов з цього світу

СВ. П.

ВАСИЛЬ ТЕРШАКОВЕЦЬ

(нар. 24 липня 1938 р. у Львові)
довголітній взірцевий член хору „Думка“,
соліст - тенор, член Управи.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам’ять!

Управа та члени хору „Думка“

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
(14 листопада 2008 р.)
відходу у вічність нашої найдорожчої і незабутньої
МАМИ

СВ. П.

АНАСТАЗІЇ ҐІНИ

з дому ГУРКОТ

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

- **в церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Бронксі, Н. Й., 8 листопада 2008 р.;**
- **в церкві св. Юра в Ню-Йорку, 14 листопада 2008 р.;**
- **в церкві св. Андрія в Гемптонбурґу, Н.Й., 17 листопада 2008 р.**

Про молитви за душу Покійної просять:
Донька – ВІРА з донею АДРІЯНОЮ ДРОГОМИРЕЦЬКОЮ
Син – ЮРІЙ з родиною
Донька – НЕОНІЛІЯ з родиною.

Вічна Її пам'ять!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ГОЛОВАТА, член 264 Відд. УНС Померла 14 липня 2008 р. на 92-му році життя. Народжена 1916 р. в Карнеґі, Па. Членом УНС стала в 1934 р. Залишила в глибокому смутку брата Данієла з родиною. Похорон відбувся 18 липня 2008 р. на цвинтарі Holy Trinity Ukrainian Catholic in Carnegie, PA.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

....

МИХАЙЛО ШЕВЧУК, член 402 Відд. УНС Т-ва ім. Тараса Шевченка в Етобіко, Канада. Помер 18 липня 2008 р. на 81 році життя. Народжений 1927 р. в Україні. Членом УНС став в 1966 р. Залишив у глибокому смутку дружину Катерину і сина Лева з родиною. Похорон відбувся 22 червня 2008 р. на цвинатрі св. Володимира в Oakville, Ont.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ПЕТРО Д. ПАНЬКОВ, член 125 Відд. УНС Помер 5 серпня 2008р. на 88-му році життя. Нар. в 1920 р. у Чикаґо. Членом УНС став в 1937 р. Залишив у глибокому смутку дружину Левку, сина Стефана, дочку Меланію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбуся 9 серпня 2008 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Іл.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

ДОРОТЕЯ ЧАПЕЛЬ, член 264 Відд. УНС Померла 4 серпня 2008 р. на 81-му році життя. Залишила в глибокому смутку дочку Бонні Лі Чапель, сина Віліяма Чапель з родиною. Похорон відбулася 7 серпня 2008р.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

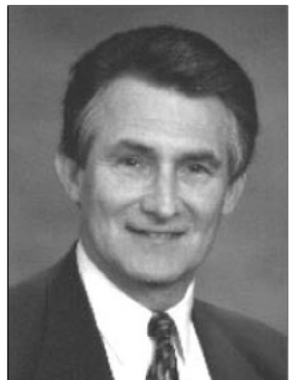

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що 18 жовтня 2008 р. у Нюпорт Біч, Каліф., проживши 61 рік, відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, СИН, БРАТ і ВУЙКО

СВ. П.

ДАНИЛО Е. ГУСЯК

нар. 28 січня 1947 р. у Ню-Йорку.

Данило був довголітнім членом Пластового куреня „Лісові Чорти“, служив в „Peace Corps“ в „Sierra Leone“, осягнув докторат із хемічної фізики, був співзасновником фірми „Strativa“ в Irvine, CA, де і проживав з дружиною Любою Дмитрик-Гусяк.

Покійний Данило приваблював багатьох людей своєю щедрістю і доброзичливістю. Був світлом в житті своєї родини і друзів. Завжди викликував духа радости, оптимізму і сміху.

Співпрацівники поважали його та цінили його чесність, кмітливість, творчість та здібність поєднати протилежні погляди для осягнення спільних цілей. Він назавжди залишиться у нашій пам’яті!

ПАНАХИДА була відправлена 24 жовтня 2008 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 25 жовтня в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак тіло спочило на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА була також відправлена 1 листопада в Українській католицькій церкві Різдва Пречистої Діви Марії в Лос Анджелес, Каліф.

Залишені в глибокому смутку:
дружина – ЛЮБА ДМИТРИК-ГУСЯК
донька – ЛЯРИСА ГУСЯК
мама – ТЕКЛЯ ГУСЯК
брати – ІВАН з дружиною КАРОЛ і дітьми ЕМІЛІ, КАТЕРИНА, ІЛІЯ
– СТЕФАН із сином МИХАЙЛОМ
та дальша родина в США, Канаді й Україні.

Вічна Йому пам’ять!

Пожертви в пам’ять Покійного можна складати на: „Plast Camp – Vovcha Tropa“ c/o Strativa, 2082 Business Center Dr., Ste 240, Irvine CA 92612. Attn: Dan Husiak Memorial.

В сороковий день смерти нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, ТАТА, ДІДА, ПРАДІДА і ВУЙКА

св. п. Михайла Рудика

15 листопада 2008 р.

будуть відправлені Служби Божі:

- в українській католицькій церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.
- в українській католицькій церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.
- в монастирі св. Йосафата в Ґлен Ков, Н. Й.
- в церкві Пресвятої Богородиці в селі Соснів, Україна.

Покійний спочиває на цвинтарі св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

О молитви просить у глибокому смутку дружина Стефанія із синами та їхніми родинами в Америці, Канаді й Україні.

З жалем повідомляємо, що в суботу,
1 листопада 2008 р.відійшла у Божу вічність,
проживши 83 роки, наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

св. п.

д-р БОГДАНА СВИСТУН

ПАНАХИДА буде відправлена в четвер, 6 листопада в Lakeview Memorial Home у Clifton, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 7 листопада о год. 11:00 ранку в Українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку, Н. Дж.

У смутку залишилися:

син – д-р ПЕТРО РІВЕС з дружиною ХРИСТИНОЮ
внуки – ЕМІ, ЛОРЕН, ЕМІЛІЯ і КАРОЛИНА
брат – РОМАН СВИСТУН з дружиною ОРИСЕЮ і родиною

та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Україні, Мюнхені і Франції.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося болючою вісткою, що в п'ятницю,
3-го жовтня 2008 р. після довгої і важкої недуги
відійшов у вічність, заосмотрений Найсвятійшими
Тайнами, на 76 році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАҐЕР

св. п.

інженер ЗИНОВІЙ КАССАРАБА

народжений 17-го червня 1932 року в Рудках,
Львівської області в Україні.

Довголітній працівник-інженер для фірми Дженерал Електрік і ветеран Американської Армії під час Корейської війни.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися дня 7-го жовтня з похоронного заведення O'Donnell Funeral Home і церкви св. Івана Хрестителя та був похований на цвинтарі St. Mary's in Salem, MA.

У глибокому смутку Покійний залишив:

Дружину – ОЛЬГУ КАССАРАБУ (з роду МАЇК).
Сина – МИРОНА з дружиною ЕЛЛЕН і донями АННОЮ і ЛАРОЮ.
Доньки – ХРИСТИНУ КАССАРАБА.
– НАТАЛІЮ з мужем ТЕОДОРОМ ЛЯСКАРІС.
Сестру – ІРЕНУ РАДЗИКЕВИЧ з мужем МИРОНОМ та синами ПЕТРОМ і РОМАНОМ та їхніми родинами.
Братову – МАРТУ КАССАРАБУ з донею РОМОЮ і сином НЕСТОРОМ з дружиною і дітьми.
Кузинку – ДАРІЮ ФЕДОРІВ з родиною

та ближчу і дальшу родину і приятелів в Україні, США, Канаді та Польщі.

Вічна Йому Пам'ять!

Donations in his memory can be made to the Alzheimer's Association, 311 Arsenal Street, Watertown, MA 02472.

Ділимось сумною вісткою, що 29 жовтня 2008 р.
відійшла від нас у вічність наша
найдорожча і незабутня
Мама, Бабця, Прабабця і Сестра

св. п.

Розалія Гуменна

нар. 6 січня 1912 р. в селі Кавчий Кут, Стрий.

ПАНАХИДА відбулася 30 жовтня в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж., а похорон відбувся 31 жовтня з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

Дочка – Стефанія Штомпіль
Внуки – Наталія з мужем д-ром Андрієм Балицьким
– Петро Штомпіль з дружиною МАРТОЮ
Правнуки – Ляриса і Андрій Балицькі
– Роман і Александра Штомпіль
Сестра – Стефанія з мужем Теодором Білоусом
Кузен – Остап Дикий з дружиною Анною і родиною.

Вічна Її пам'ять!

В ЧОТИРНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
(11-го листопада 1994 р.)
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, ТАТА, ДІДА, БРАТА, ШВАҐРА і ВУЙКА

о. диякона

БОГДАНА ЙОСАФАТА ТАРНАВСЬКОГО

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
у слідуючих церквах:

- Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Бранзвику, Н. Дж.
- Катедрі св. Володимира в Стемфорді, Кон.
- Христа Царя в Бостоні, Мас.
- Св. Йосафата в Парана, Бразилії.

Просимо про молитви за вічний спокій
Його праведної душі.

Дружина – АННА
Діти – ЮРІЙ і ГАЛИНА з родинами.